

#หลังบ้านคุณแป้ง

เรื่อง: Catandpeace

ปก: 88rinrinrin

พิสูจน์อักษร: Marirene, ninetyeight

จัดทำครั้งที่ 1: เมษายน 2565

เผยแพร่และจัดจำหน่าย: สำนักพิมพ์นายละมุน

ติดต่อสำนักพิมพ์: lamuntheory@gmail.com

<https://www.facebook.com/nailamunpublisher/>

“สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

(ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๕๘)

ตอนที่ 1

อัลฟาหน้าใจ

“ฮะ”

เสียงครวญครางหวานหยาดเฝ้ามืดงั้นภายในห้องสี่เหลี่ยมชั้นบนสุดของ
โรงแรมชื่อดังในประเทศไทย สองร่างกอดก่ายกันอยู่บนเตียงนอนหลังกว้างสีขาว
ที่บนผ้าปูเตียงเปียกคราบน้ำหนืดสีใสเป็นดวง ๆ ส่งกลิ่นดอกไม้หอมฟุ้งให้คนกระทำ
กำหนดจนแทบทนไม่ไหว

“น้ำเธอโคตรเยอะเลยวันนี้”

เสียงทุ้มของคนที่เป็นฝ่ายคร่อมอยู่ด้านบนเอ่ยขึ้น พุดจาลามกพลาถส่ายยิ้ม
ถูกใจเมื่อเห็นว่าโอเมก้าใต้อาณัติตอนนี้แทบจะไร้เรี่ยวแรงเถียงกลับ ข้อมือหนา
ขยับเร็วหนักหน่วงกว่าเดิม จงใจใช้ปลายข้อมือวงอ้อมเขี่ยสะกิดจุดอ่อนไหวภายใน
ของร่างน้อยให้ดิ้นเสียว

“ฮะ ย...อย่าแรง”

‘แป้ง’ ร้องห้ามในตอนทีรู้สึกว่อัลฟาหนุ่มซึ่งเป็นเพื่อนของตัวเองกำลังเล่นสนุกกับร่างกายบอบบางมากเกินไป แม้จะถูกใช้เพียงแค่นี้ แต่ส่วนนั้นของแป้งก็อ่อนไหวพอสมควร ยิ่งเข้าช่วงใกล้ฮีสต์ ร่างกายยิ่งควบคุมได้ยากขึ้น และมันเสียงมากทีจะเปลอไพลเรียกร้องให้อีกฝ่ายเอาสิ่งทีใหญ่กว่านี้เข้ามาในตัว

“แป้ง ขอเอาไม่ได้เหอ”

และนี่เป็นอีกครั้งทีอีกฝ่ายมักใช้ช่วงเวลาที่แป้งเคลิบเคลิ้ม ออดอ้อนขอทำมากกว่าทีเคย แป้งร้องครางลั่นแต่ยังมีสติสายหน้าปฏิสเสธไป สะโพกอบสายร้อนตอรั๊ดสามนิ้วนั้นจนเจ้าของมันสุดปากด้วยความชอบใจในท่าทางเซ็กซี่ของโอเมก้าตรงหน้า รั้วนี้เข้าป่ล็กอีก หวังให้คนสวยเสียจนต้องเรียกร้องออกมาเอง

“คุณีสิ เธอก็อยากไม่ใช่หรือไง หีม”

ชายหนุ่มพุดพร้อมกัผละนี้วออกมาอย่างรวดเร็ว ก่อนจะยกมือขึ้นมาโซ้วยกสองนิ้วทีได้สอดกระแทกเข้าไปในกลีบสีสวยตรงหน้า ค่อย ๆ แยกนิ้วออกให้เห็นน้ำหนีดสีใสทีเชื่อมกันเป็นสายระหว่างสองนิ้ว ภาพนั้นดูลามกไม่น้อย แต่แป้งกลับไม่ได้เขินอายเลยสักนิด ติดจะรำคาญเสียมากกว่า

“อยาก แต่ไม่ให้ จะทำไม”

อารมณ์ทีพุ่งขึ้นสูงอยู่เมื่อกี้ถูกความหงุดหงิดเข้ามาแทนที แป้งพุดจบกัผลัก

อีกฝ่ายให้ออกไปจากตัวทันที เป็นสัญญาณได้ว่าแป้งต้องการพอแค่นี้ ร่างเล็กเดินไปคว้าผ้าขนหนูเพื่อเข้าห้องน้ำที่เรียวยาวยังสั่นระริก ก่อนปิดประตูยังไม่วายส่งสายตาให้คนที่ทำหน้าที่ตาข่ายใจออกไปจากห้องของตัวเองไปอย่างอวดดี

แป้งเดินออกมาจากห้องน้ำ ถอนหายใจอย่างเบื่อหน่ายหลังจากที่เพื่อนของตัวเองยอมกลับไปได้เสียที ถึงแม้เมื่อไหร่ก็จะหงุดหงิดมากก็จริงแต่อารมณ์แบบนั้นมันไม่ได้หายไปง่าย ๆ แป้งเสียเวลาใช้นิ้วให้ตัวเองอยู่นานสองนานเพราะปัญหาคือที่นี่คือโรงแรม เขาไม่มีของเล่นติดตัวมาและนิ้วของตัวเองทั้งเรียวยาวและเล็ก ทำให้ยากที่จะทำให้ไปถึงจุดนั้น

จริง ๆ แล้วไม่ใช่ว่าเขาหวังตัวอะไรนักหรอก ไม่ได้คิดว่าอยากจะเก็บครั้งแรกของตัวเองให้ใคร อยากมีเซ็กซ์ก็ยอมมีได้ แต่เพราะการเป็นโอเมก้ามันยุ่งยากกว่านั้น ร่างกายของเราถูกทำให้ตอบสนองต่อสิ่งเร้าได้ง่าย และเมื่อได้เริ่มมักจะหยุดได้ยาก มีโอเมก้ามากมายที่มีเพศสัมพันธ์กับคนที่ไม่จริงจัง แต่ด้วยความเคลิบเคลิ้มจากรสเซ็กซ์ สุดท้ายก็มักจะจบลงด้วยการที่โดนปล่อยด้านในจนตั้งครรภ์ หรือโดนกัดโดยที่ใจไม่ได้ยินยอม

แน่นอนว่าคนรักอิสระอย่างแป้งไม่ต้องการเอาตัวเองเข้าไปเสี่ยงกับอัลฟาแล้ว ๆ พวกนั้น หลายคนรู้หน้าแต่ไม่รู้ใจ ประสบการณ์อยากรู้อยากลองครั้งแรกของแป้งเป็นตัวสั่งสอนได้อย่างดี เขาตกลงจะมีเซ็กซ์กับอัลฟาคนหนึ่งที่ควงกันออกมาจากผ้า

ทำที่สุภาพแต่เมื่อขึ้นเตียงแล้วกลับหน้ามีดตามัว จะเอาให้ได้ลูกเดียวโดยที่ไม่คิดจะใส่ถุงยาง นั่นทำให้แบ่งคว่ำแจกันข้างเตียงนอนฟาดเข้าไปที่หัวของอีกฝ่ายจนเป็นเรื่องเป็นราว

อัลฟาพวกนั้นทำตัวไม่ต่างจากสัตว์สี่ขา ถึงแม้เราจะมีสัญชาตญาณที่เหมือนกับสัตว์เหล่านั้น แต่เรายังคงมีสมองที่ไตร่ตรองและนึกคิดได้ เพราะฉะนั้นแบ่งจึงเกลียดพวกที่เอาสัญชาตญาณมาอ้างในการทำเลว ๆ แบบนั้นกับคนอื่น

แบ่งนอนแช่น้ำอยู่นานหลังจากที่ทำให้ตัวเองเสร็จสมเพื่อดับความรู้สึกหงุดหงิดในใจ เพื่อนของเขาคนนี้ไม่เชิงเป็นเพื่อนสนิท แต่ก็มีอาการคบกันเพื่อผลประโยชน์อยู่บ้าง เพราะฉะนั้นไม่แปลกที่อีกฝ่ายจะยอมเลิกราไปง่าย ๆ ในตอนที่สั่งให้หยุด

ร่างอวบอิมกระโดดพุดหน้าลงบนเตียงนอนก่อนจะถูไถหัวทุยกับหมอนไปมา แม้จะไม่ได้อยากอยู่ที่นี้มากนัก แต่ก็คิดถึงเพื่อน ๆ ที่อยู่ที่นี้ไม่น้อย มือเรียวยกมือถือขึ้นมากดพิมพ์ยุกยิกคุยกับเพื่อนในกลุ่มพลาจหัวเราะคิกคักอย่างอารมณ์ดี เพื่อนที่ไทยคงเป็นสิ่งเดียวที่ทำให้แบ่งอยากจะใช้ชีวิตอยู่ที่นี้ สำหรับแบ่งแล้ว ที่นี้ไม่ค่อยจะมีความทรงจำดี ๆ ให้จดจำมากนัก โดยเฉพาะกับครอบครัว การไปต่อปริญญาโทของเขาจึงเป็นการไปเพื่อหลีกเลี่ยงมากกว่าเป็นการไปเพื่อตั้งใจศึกษา แต่สุดท้ายก็เรียนจบจนได้ใบปริญญามานั้นแหละนะ

ตั้ง!

แจ้งเตือนข้อความไลน์อีกอันขึ้นซ้อนมาบนหน้าจอ แป้งยื่นมือถือเข้าใกล้ ใบหน้าก่อนจะทำหน้าตาขุ่นงกับชื่อของคนที่ส่งมา ในใจแอบหงุดหงิดเมื่อคิดว่า น่าจะเป็นพวกที่ได้ไลน์เขาไปแล้วเอาไปแจกจ่ายกันต่อ

Sunflower : สวัสดีครับ

แค่คำที่ทักมาและชื่อไลน์ก็เซยสนิท แป้งหัวเราะเยาะพลาถกเข้าไปดูดีสของ เจ้าของข้อความ มันเป็นรูปถ่ายสีขาวดำ โดยที่คนในรูปหันหลังมองไปทางทะเล แค่รูปดีสก็บ่งบอกได้ว่าอาจเป็นคนไม่มีความมั่นใจในตัวเองถึงได้เอารูปที่หันหลัง มาขึ้นแบบนี้

Ariapang : นายไม่ใช่สเป็กฉั่น

Ariapang : บล็อกนะ

Sunflower : คุณแป้ง

นิ้วที่กำลังจะกดปุ่มบล็อกคู่สนทนาหยุดชะงักเมื่อชื่อของตนเองถูกเรียก ผ่านแชต เจ้าของชื่อสบถออกมาเมื่อคิดว่าไม่เคยบอกชื่อจริงตัวเองกับคนพวกนั้น ที่เข้ามาขอไลน์ เมื่อลองดูดี ๆ อีกครั้งจึงเห็นแจ้งเตือนว่าอีกฝ่ายเพิ่มเพื่อนมาจากทาง เบอร์โทรศัพท์

Ariapang : นายเป็นใคร

Ariapang : รู้ชื่อฉันได้ยังไง เอาเบอร์มาจากไหน

Sunflowerr : คุณแป้ง ผมเองครับ

Sunflowerr : ชัน

Ariapang : ไม่รู้จัก

Ariapang : ตอบมาเดี๋ยวนี้ เอาไลน์มาจากไหน

Sunflowerr : ผมแอดจากเบอร์ครับ

Sunflowerr : คุณท่านให้ผมมา ท่านจะให้ผมไปรับคุณแป้งครับ

แป้งจุกคิดเมื่ออ่านข้อความล่าสุดที่อีกฝ่ายส่งมา คำว่าคุณท่านที่อีกฝ่ายใช้ มันทำให้คนตัวเล็กเริ่มนึกถึงคนที่บ้าน ปกติแล้วคำ ๆ นี้คนงานที่บ้านมักจะใช้เรียกพ่อของเขา และคนที่ทักมาชื่อว่าชัน พลันใบหน้าของเด็กคนหนึ่งก็ลอยเข้ามาในหัว

Ariapang : อย่ามายุ่ง

Ariapang : เดี่ยวฉันกลับเอง

แป้งเริ่มอารมณ์หงุดหงิดขึ้นมาอีกครั้งเมื่อนึกออกแล้วว่าอีกฝ่ายเป็นใคร

โกรธทั้งคู่พ่อที่ยังคงก้าวกายชีวิตส่วนตัวของตัวเอง และโกรธมากที่พ่อกล้าที่จะเอา
ไอ้เด็กชั้นต่ำแบบนั้นมารับเขา เสียงโทรไลน์เข้าจากคนในเขตทำเอาแป้งกลอกตาขึ้นบน
ด้วยความหงุดหงิด ก่อนจะตั้งใจกดตัดสายทิ้งไปแล้วโยนโทรศัพท์มือถือไปอีกทาง

นารำคาญทั้งแม่ทั้งลูก

หลังจากนอนโรงแรมเพื่อทำใจก่อนกลับบ้านอยู่สามวัน ก็ถึงวันที่แป้งต้อง
กลับมาเยือนบ้านของตัวเองในรอบสองปี หรือถ้าจะให้พูดก็เกือบหกปีที่เขาไม่ได้พัก
อยู่บ้านนี้เป็นหลัก แป้งตั้งใจเข้ามหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ ซึ่งอยู่ในเขตที่ค่อนข้าง
ห่างจากบ้านพอสมควร ทำให้ต้องซื้อคอนโดฯ อยู่เพื่อให้สะดวกต่อการเดินทาง
ไปเรียน จะได้กลับบ้านก็ช่วงเสาร์อาทิตย์เท่านั้นหรือบางอาทิตย์ก็ไม่กลับเลย

รถแท็กซี่ขับเข้าไปในบริเวณหน้าประตูใหญ่ของบ้านก่อนจะหยุดลง แป้ง
ถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วค่อยเดินลงจากรถ ทันทีที่ลงไปก็มีแม่บ้านสองสามคน
ที่ไม่คุ้นหน้าเดินมาสวัสดีพร้อมช่วยยกถือกระเป๋า ดวงตากลมโตกวาดมองไปมา
รู้สึกดีที่อย่างน้อยคนที่ออกมารับเขาก็ไม่มีไอ้เด็กนั้นหรือแม่ของมันด้วย

ก่อนที่แป้งจะกลับบ้านก็เกิดนึกขึ้นได้ว่าตอนนี้ฉันน่าจะอายุประมาณยี่สิบสอง เพราะฉะนั้นเจ้าตัวคงจะรู้เพชรองของตัวเองแล้ว เขาโทรมาที่บ้านเพื่อสอบถามว่าเพชรองของมันเป็นอะไร สรุปได้ว่าเจ้าเด็กนั้นมีเลือดอัลฟาในตัว แป้งหัวเราะอย่างไม่อยากจะเชื่อ เด็กที่ทั้งขี้ขลาด หน้าตาก็งั้น ๆ ไม่มีความมั่นใจอะไร บุคลิกผิดกับการมีเพชรองเป็นอัลฟาโดยแท้ จะมีก็แค่สมองและส่วนสูงละมั้งที่พอจะอนุมานได้ว่าเจ้าตัวเป็นอัลฟา แต่ก็นั่นแหละ บุคลิกแบบนี้กลมกลืนกับเบต้าจะตายไป

แต่เดิมบ้านของแป้งมีแค่คุณพ่อเท่านั้นที่เป็นอัลฟา และมีแค่แป้งที่เป็นโอเมก้า หากไม่นับรวมคุณแม่ที่เสียชีวิตไปแล้ว เพราะเหตุนี้เวลาที่รับสมัครแม่บ้านคนสวน หรือใครก็ตามที่จะเข้ามาทำงานภายในบ้าน คุณพ่อจะรับเบต้าเป็นหลัก จะมีก็แต่แม่บ้านคนหนึ่งที่มีลูกติดเป็นผู้ชายและยังไม่สามารถระบุเพชรองได้เพราะยังไม่อายุยี่สิบปี ซึ่งเด็กคนนั้นก็คือซันที่บังเอิญเติบโตขึ้นมาเป็นอัลฟา

ส่วนแม่บ้านที่ว่านั้นเป็นใครนะเธอ... ก็เมียน้อยพ่อของแป้งยังงีละ

นี่ถึงตรงนี้ก็รู้สึกขยะแขยงบ้านหลังนี้ชอบกล สวนหลังบ้านคือที่หลบภัยชั้นดีที่ สองคนนั้นมักจะนัดไปเจอกัน ทำเหมือนกับว่าในบ้านมีกันอยู่แค่สองคน แป้งนึกสงสัยตั้งแต่เห็นว่าพ่อยอมรับโอเมก้าคนแรกเข้ามาทำงานในบ้าน แถมยังเป็นโอเมก้าที่มีลูกชายติดมาด้วยและต้องรอเวลาเพื่อพิสูจน์เพชรอง จนกระทั่งได้เห็นกับตาว่าพ่อของเขาและผู้หญิงคนนั้นแอบมาเจอกันตอนดึก ๆ ก็เข้าใจได้เลยทันที

หลังจากนั้นแค่หน้าของสองคนนั้นแป้งก็ไม่อยากจะมอง เด็กหน้าโง่ที่เคยเล่นด้วยกันยังคงไม่รู้เรื่องราวว่าเกิดอะไรขึ้น เอาแต่วิ่งมาหาและชักชวนไปปั่นจักรยานเล่น ทำตัวมีความสุขอยู่ในบ้านคนอื่น แป้งเกลียดรอยยิ้มโง่ ๆ นั้นที่ส่งมาให้โดยที่ไม่ได้ดูเลยว่าคนได้รับอยากจะได้มันหรือเปล่า

...ไอ้ลูกเมียน้อย...

คำที่อยู่ในหัวมาตลอดตั้งแต่รู้เรื่อง และในวันนั้นแป้งก็ทำให้มันออกมาจากหัวโดยการโพล่งใส่เด็กคนนั้นไป ชันในวัยเจ็ดขวบยังไม่เข้าใจกับคำ ๆ นี้ เจ้าเด็กนั้นยังยิ้มแป้นเดินเข้ามาจูงมือจะชวนกันออกไปเล่นให้ได้ และแป้งในวัยสิบขวบก็ไม่ได้มีความสามารถในการไตร่ตรองอะไร ถึงได้ผลึกอีกฝ่ายล้มลงและพูดคำนั้นวนไปวนมาจนเด็กน้อยร้องไห้จ้า

ถ้าถามว่าย้อนกลับไปได้จะทำแบบนั้นไหม ทำสิ แป้งไม่เคยเสียใจกับการกระทำตัวเองเลยแม้จะโดนพ่อตีแทบตาย สิ่งที่เพิ่มมาอีกอย่างคือเขาเกลียดพ่อตามสองคนนั้นไปด้วย

“คุณพ่ออยู่ไหนครับป้า”

“คุณท่านกำลังเตรียมตัวจะไปต่างประเทศค่ะคุณหนู”

แป้งพยักหน้าก่อนจะรีบเดินตรงขึ้นไปบนบ้าน เพื่อไปยังห้องของคนที่ใหญ่ที่สุดในบ้านหลังนี้ มือเล็กๆยกขึ้นเคาะประตูสองที่เป็นมารยาท หลังจากนั้นจึงมีเสียงตอบกลับให้เปิดเข้าไปได้

“กลับมาแล้วเหรอแป้ง”

“สาบานว่าคุณพ่อไม่รู้”

โอเมก้าตัวน้อยพูดจาเหน็บแนมคนเป็นพ่อทันทีที่เจอหน้า ก่อนจะเดินตรงไปยังเตียงนอนแล้วทิ้งตัวลงไป เจ้าของห้องที่กำลังยืนผูกเงือกไทม์อยู่หน้ากระจกได้แต่ยิ้มเอ็นดูเจ้าลูกชายตัวเล็ก ที่แม้จะห่างหายจากบ้านไปนานจนกลับมาอีกทีดูโตขึ้นมากแล้ว แต่สุดท้ายก็ยังเป็นเด็กน้อยในสายตาของเขาอยู่ดี

“เข้าเรื่องเลยนะครับ” ร่างเล็กผุดลุกขึ้นมา นั่งบนเตียงแล้วจ้องหน้าคนเป็นพ่อ นิ่ง แม้จะคิดถึงแค่ไหนแต่เขาจะไม่แสดงออกไป เพราะแป้งนะทั้งรักทั้งเกลียดพ่อของตัวเองเสียยิ่งกว่าอะไรดี

“แป้งได้ยินมาว่าซันเป็นอัลฟา” ทันทีที่พูดจบเจ้าของบ้านที่กำลังผูกเงือกไทม์ก็หยุดชะงัก เมื่อรู้ได้ทันทีว่าลูกชายของตัวเองกำลังจะสื่อถึงอะไร

“พ่อจะเอาอย่างไร”

แป้งถามจี้ลงไปอีกครั้ง มันไม่มีเหตุผลอะไรเลยที่พ่อของเขาจะยังต้องเก็บเด็กคนนี้เอาไว้ในบ้าน ในเมื่อเจ้าตัวเป็นคนออกกฎต้องห้ามของบ้านเอาไว้แท้ ๆ การที่เขาซึ่งเป็นโอเมก้าเพียงคนเดียวในบ้านกลับมาอยู่ที่นี่ คุณพ่อควรจะต้องทำตามนโยบายเดิมคือไม่รับอัลฟาคนอื่นเข้ามาทำงาน เพื่อไม่ให้เป็นอันตรายต่อเขา

“ชั้นเขาไม่มีที่ไปนะลูก”

แป้งแสร้งยิ้มร้ายหลังจากพ่อตนเองเปิดปากพูด ถ้าคนมันชวนขวยจะหาทางออกจริง ๆ ทำไมจะทำไม่ได้ เงินที่พ่อเขาให้ต่อเดือนก็ไม่ใช่น้อย ไหนจะค่าเทอมที่ส่งเสียให้อีก ถ้าทำงานพาร์ทไทม์เก็บหอมรอมริบชะหน่อยก็คงเช่าหอพักข้างนอกอยู่ได้ไม่ยาก อยากรู้เหลือเกินว่าถ้าชั้นไม่ใช่ลูกของผู้หญิงคนนั้น พ่อจะยังปกป้องกันขนาดนี้ไหม

“พ่อก็ให้เงินไปสักก้อนสิ เอาไปตั้งตัวใหม่ทั้งแม่ทั้งลูก”

“แป้ง” กรรมเรียกชื่อลูกชายเพียงคนเดียวด้วยน้ำเสียงดุ ๆ แล้วจึงเอ่ยต่อ

“น้ำเพ็ญเขาเสียไปแล้ว”

“...”

“ตอนนี้ชั้นเขาตัวคนเดียว”

จู่ ๆ แหวงตาของคนเป็นพ่อก็หม่นแสงลงเมื่อพูดถึงใครอีกคน แปะงีบไปทันที เมื่อได้ยินแบบนั้น แม้จะยอมรับว่าเกลียดผู้หญิงคนนั้นไม่น้อย แต่เมื่อพูดถึงความเป็น ความตายก็ยอมตกใจเป็นธรรมดา และที่สำคัญไม่ใช่ว่าเขาจะไม่มี ความทรงจำดี ๆ กับแม่ของซันอยู่เลย

“ซันยังเรียนไม่จบเลยแป๊ะ”

เสียงของกรรมเบาหวิวราวกับกำลังอ่อนวอน แปะเข้าใจความหมายของ ประโยคนั้นได้ในทันที มันคือประโยคที่บอกว่าขอให้เด็กคนนั้นอยู่ในบ้านนี้ต่อไป ทั้ง ๆ ที่มันเป็นอัลฟ่า และเขาเป็นโอเมก้า

“พ่อก็ยังเป็นพ่อเหมือนเดิมเลยเนอะ”

แป๊ะตัดจบแค่นั้นก็เดินผลุนผลันออกจากห้องทันที ความเป็นห่วงของพ่อ ที่มีให้สองแม่ลูกคู่นั้นยังเหมือนเดิม มันมากมายจนใคร ๆ ก็ดูออกว่าพ่อของเขาคิด เกินเลยกับผู้หญิงคนนั้น ถ้าน้ำเพ็ญเสียไปแล้วจะทำอะไร แปะจำเป็นต้องสงสารลูกชาย ของเธอด้วยหรือ ในเมื่อที่ผ่านมาก็ได้จากพ่อของเขาไปเยอะทั้งแม่ทั้งลูก แปะ จำเป็นต้องสงสารคนที่มาแย่งพ่อของเขาไปจากแม่ด้วยหรือไง

ร่างเล็กเดินลงมาจากบ้าน พลันสายตาเหลือบไปเห็นผู้ชายในชุดนักศึกษา กำลังเดินเข้าไปทางด้านหลังบ้านซึ่งเป็นห้องเก็บอุปกรณ์ต่าง ๆ แปะขมวดคิ้วมุ่น ก่อนจะเดินตามไปในทันทีเมื่อรู้ว่าเป็นใคร

แผ่นหลังกว้างกับตัวสูงใหญ่ของคนที่กำลังเดินตามทำให้แบ่งอดทิ้งไปไม่น้อย ไม่คิดว่าหลังจากที่บรรลุนิติภาวะแล้วเพชรองจะสามารถทำให้อีกฝ่ายโตขึ้นขนาดนี้ เพราะก่อนหน้านี้ช่วงก่อนที่แบ่งจะไปเรียนโทที่เมืองนอก ชั้นมีแค่ส่วนสูงที่พอจะเข้าเกณฑ์อัลฟ่าแท้ ๆ

“ใครอนุญาตให้เข้ามาในบ้านนี้”

แบ่งเปิดฉากทันทีที่ได้เจอหน้าของคนที่เป็นประเด็นวันนี้ กลิ่นของดินชื้น ๆ ในยามฝนตกลอยมาแตะจมูก ไม่บอกก็รู้ว่านี่คือกลิ่นประจำตัวของเด็กนี้ กลิ่นดูเจียมเนื้อเจียมตัวผิดกับเจ้าของมัน

“คุณแบ่ง?” เด็กหนุ่มทำตาโตเมื่อหันมาเห็นคนด้านหลัง

“กลับมาเมื่อไหร่ครับ”

“ฉันทามก็ตอบ”

แววตาดีใจเหมือนกับลูกหมาตัวโตพลันหลุบลงทันที เมื่อเห็นว่าคนตรงหน้าคงไม่ได้อยากเจอหน้ากันเหมือนที่เขาคิด เจ้าหนุ่มอัลฟ้ายิ้มเก้อเพราะท่าทางของโอเมก้าตรงหน้ายังคงเหมือนเดิมไม่มีผิด ทั้งสายตาและท่าทางที่ดูก็รู้ว่าไม่เคยลดความเกลียดชังที่มีต่อเขาลงไป

“ผมเข้ามาเอาของให้ลุงยอดครับ”

“ฉันถามว่าใครอนุญาตให้นายเข้ามาในบ้านหลังนี้”

แป้งถามย้ำอีกครั้งเมื่อเจ้าเต็กนี้กำลังตอบไม่ตรงคำถาม ริมฝีปากสีหวานเหยียดยิ้มขึ้นนึกได้ว่าแม่เจ้าตัวจะดูโตเป็นหนุ่มร่างใหญ่ ภาพลักษณะโดดเด่นตามฉบับของอัลฟา แต่ท่าทางซื่อป้อนั้นไม่เคยหายไปเลยแม้แต่น้อย

“เอ่อ คือปกติผมก็เข้ามาโดยไม่ได้ขออนุญาต ก็เลย...”

“ต่อไปนี่อย่าเข้ามาอีก”

เสียงหวานเอื่อยตัดบทเมื่อซักราคาญความเวิ่นว้อ เพียงแค่ประโยคแรกก็รู้แล้วว่าพ่อของเขาไม่ได้จำกัดบริเวณของอัลฟาคนนี้เลยสักนิด แม้แต่วันที่รู้ว่าลูกชายแท้ ๆ จะกลับมาแต่กลับยังปล่อยให้มาเดินป่วนเปี้ยนบนบ้านใหญ่ได้

“ฉันสั่ง เข้าใจไหม” แป้งถามย้ำเมื่อร่างสูงไม่ตอบรับกลับมาเสียที

“เข้าใจครับ” เสียงทุ้มเอื่อยตอบรับเบา ๆ พลังกัมหน้ำลง

“ดี”

ดวงตาคมที่หลุบมองต่ำเพื่อหลีกเลี่ยงการสบสายตารีบเบือนหน้าหนี เมื่อเห็นว่าชายเสื้อของคุณแป้งมันดูอยู่สูงกว่าเสื้อทั่วไป เพียงแค่ยกมือขึ้นนิดหน่อยปลายเสื้อก็เลิกขึ้นจนเห็นเอวคอด และถ้าเจ้าหนุ่มมองไม่ผิด เขาเห็นจิวสีแดงตัดกับ

ผิวขาวจัดเกาะอยู่ตรงสะดือสวย

“มองอะไร”

คนที่กำลังอารมณ์เสียอยู่เอ่ยถามขึ้นมา เมื่อทันเห็นว่าสายตาคมนั้นมองมาที่เอวของเขาแล้วรีบเบนสายตาออกด้วยความหลุกหลิก ร่างกายสวยงามจึงเดินเข้าไปหาอีกฝ่ายให้ไกลกว่าเดิม อัลฟาก็คืออัลฟา แม้ท่าทางจะซื่อป้อแต่เมื่อสัญชาตญาณได้ทำงานแล้วก็เหมือน ๆ กันหมด

“เปล่าครับคุณแป้ง”

“คิดว่าตัวเองเป็นใครถึงมีสิทธิ์มามองแบบนี้”

แป้งไม่ฟังคำปฏิเสธของอีกฝ่ายเพราะเห็น ๆ อยู่ว่าสายตานั้นมองมาบริเวณเอวของเขาจริง คนตัวเล็กกอดอกตัวเองเดินเข้าไปใกล้อีกแล้วมองอย่างคาดโทษ ทำให้คนที่กำลังโดนต้อนถึงกับต้องกลั้นหายใจเบือนหน้าหนีอีกรอบ เพราะกลิ่นหอมของดอกไม้ที่ลอยมาแตะจมูก มันหอมเสียจนภายในร่างกายรู้สึกแปลก ๆ

“คุยกับฉันให้มองหน้า”

แป้งอารมณ์เสียกับท่าทางนั้นไม่น้อย แต่ก็ต้องหยุดชะงักเมื่อได้กลิ่นดินชื้นที่แผ่ด้วยความเย้ายวนจากคนตรงหน้า ต่างจากก่อนหน้าที่ไม่ได้กลิ่นแฉะ คิ้วเรียวยาวคมมุ่นไม่เข้าใจเพราะวันนี้แป้งกินยาระงับฮอร์โมนโอเมก้าของตัวเอง มันจะส่งผล

ให้ไม่มีอัลฟาคนไหนได้กลิ่นเขา รวมถึงความสามารถในการรับรู้กลิ่นอัลฟาของเขา จะน้อยลงไปจนแทบเป็นศูนย์

ใบหน้าคมที่พยายามเบือนหนีหันกลับมา พร้อมกับสบดวงตากลมโตของคนตัวเล็กตามคำบอก จู่ ๆ ร่างกายก็เหมือนกับมีกระแสไฟฟ้าแล่นผ่านไปทั้งตัว และถ้าชั้นไม่ได้ตาผาดไป เขาเห็นคุณแป้งก็มีท่าทางแปลก ๆ ไม่ต่างกับ ใบหน้าน่ารักหลุบต่ำ ก่อนจะกลืนน้ำลายก้อนเหนียวหนืดลงคอ

“เอาเป็นว่าอย่ามาให้ฉันเห็นหน้า แล้วก็อย่าเข้ามาในบ้านนี้อีก”

แป้งพูดเร็วเร็วก่อนจะรีบหันหลังเดินออกไปจากบริเวณนี้ทันที ทิ้งให้อัลฟาหนุ่มยืนสับสนหัวใจคนเดียวอยู่พักใหญ่ เมื่อกลิ้งดอกไม้นั้นจางหายไปจนหมดจึงยกมือขึ้นมาลูบเข้าที่อกของตัวเองด้วยความโล่งใจ เมื่อกี่ร่างกายเขาแปลกไปจนตกใจไม่น้อยหวังว่าจะไม่เป็นอะไรก็แล้วกัน

สี่ห้าวันมานี้ตั้งแต่ที่แป้งกลับมาอยู่บ้าน แป้งรู้สึกได้ว่าร่างกายตัวเองแปลกไป และรู้สึกไม่สบายตัว ปกติอาการแบบนี้จะเป็นก่อนที่จะเริ่มเข้าช่วงฮีต ซึ่งมันไม่แปลกเลย

เพราะตอนนี้แป้งเริ่มเข้าสู่ช่วงเวลานั้นแล้ว ที่แปลกไปคงจะมีแค่อาการที่มันดูมากขึ้นกว่าทุกทีจนรู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัวไปหมด

ช่วงเวลาฮิตเป็นเวลาที่ยากลำบากสำหรับการผ่านมันไปด้วยตัวคนเดียว แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะแย่ไปซะทีเดียว แป้งกลับชอบในตอนที่ได้กดนิ้วหรือเช็กซ์ทอยเข้าไปในตัวของตัวเองเพราะที่ตรงนั้นจะหลั่งน้ำออกมามากกว่าปกติ มันแฉะจนลื่นแถมยังไวต่อความรู้สึกมาก ทำให้ความรู้สึกตอนที่ต้องช่วยตัวเองมันดีไม่น้อย ถึงแม้ว่าจะต้องทำหลายรอบจนเหนื่อยมากก็เถอะ

ร่างเล็กลุกขึ้นจากโต๊ะอาหารเมื่อจัดการมือเย็นเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก่อนจะเดินไปคุยกับป้าแม่ครัวเพื่อบอกเกี่ยวกับการเสิร์ฟอาหารให้แป้งในช่วงเวลาที่ฮิต เพราะเธอมาทำงานใหม่ในช่วงที่แป้งไปเรียนที่อเมริกา จึงยังไม่รู้ว่าปกติแล้วต้องทำอะไรยังไงในตอน แป้งหมกตัวอยู่ในห้อง

“อย่าให้ใครขึ้นมารบกวนนะครั้บป้า”

แป้งย่ำเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะเดินขึ้นชั้นบนไปยังห้องตนเอง คราวนี้ช่วงฮิตเหมือนจะมาเร็วกว่าปกติสองวันซึ่งเขาไม่เคยเป็นแบบนี้มาก่อน เพราะฉะนั้นแป้งคงต้องเริ่มเข้าไปขังตัวเองอยู่ในห้องตั้งแต่วันนี้

เรียวกาขาวก้าวเท้าเดินเข้าห้อง แม้เริ่มรู้สึกว่าร่างกายตัวเองร้อนรุ่มมากขึ้นเต็มที แต่ก็กลับยังคงทำท่าทางอารมณ์ดี แป้งอาจต้องอยู่ในห้องถึงสามวันสามคืน

จนกว่าอาการฮีตจะหายไป แน่ใจว่ากับไอเมก้าที่มีคู่แล้วจะไม่ใช้เวลาในการฮีตนานขนาดนี้ แต่เพราะแป้งยังคงไม่เคยผ่านการมีเซ็กซ์แบบสอดใส่และยังไม่เคยถูกกัด การช่วยตัวเองจะทำให้ไอเมก้าหายจากอาการฮีตได้ช้า แต่ใครจะไปสนกัน เพราะช่วงเวลาที่ได้เป็นตัวของตัวเองขนาดนี้แป้งกลับชอบมันที่สุด

ร่างเล็กเดินคว่ำผ้าเช็ดตัวเข้าไปในห้องน้ำเพื่อชำระร่างกายให้สะอาดก่อนขึ้นเตียง เมื่อเรียบร้อยแล้วจึงใส่ออกมาเพียงชุดคลุมอาบน้ำ แล้วเดินไปยังหน้าต่างเสื้อผ้าบานใหญ่ เพื่อเลือกชุด

แป้งมีรสนิยมในการใส่ชุดนอนผู้หญิงแบบเซ็กซี่นิด ๆ ในตอนที่เล่นกับตัวเอง การฮีตทำให้ตัวของเขารู้สึกไม่เพียงพอหากมีเพียงแค่นิ้วหรือเซ็กซ์ทอยสอดใส่เข้าไป แต่ถ้าหากได้ใส่ชุดสไตร์นี้จะรู้สึกว่ามันเร้าอารมณ์ได้ดี แป้งลุ่มหลงในร่างกายของตัวเองและชอบเหลือเกินตอนที่เห็นสีของชุดนอนตัดกับผิวขาว ๆ อีกอย่างคือแป้งเจาะสะดือมาปีกว่า ๆ แล้ว เหตุผลที่เจาะก็เพราะชอบตอนที่เห็นจิวแกว่งไปมา ในตอนที่เนื้อตัวโยกคลอน มันเร้าอารมณ์ได้มากจริง ๆ

มือเล็กหยิบชุดแบบที่ตัวเองชอบใส่ในยามนี้ออกมาคลี่ดู เนื้อผ้าเรียบลื่น สีดำสนิทประดับด้วยลูกไม้สีขาวตัดกันตรงบริเวณขอบเสื้อและปลายกางเกง ดูทั้งน่ารักและเซ็กซี่เหลือเกิน

“อ้อ”

คนสวยส่งเสียงอ้ออิงในลำคอพลาญตุ้นขาเข้าหากัน เมื่อเพียงแค่มองชุดที่จะมาอยู่บนตัวก็รู้สึกว่ช่องทางด้านหลังของตัวเองกำลังหลังสารคัดหลั่งออกมาให้รู้ว่ถึงเวลาที่เจ้าตัวควรจะขึ้นไปนอนบนเตียงแล้วจัดการกับมันเสียที แป้งรีบปลดเสื้อคลุมอาบน้่าบนตัวออกแล้วสวมชุดนอนตัวใหม่ลงบนร่างกาย หลังจากนั้นจึงปีนขึ้นเตียงแล้วเริ่มปลดปล่อยอารมณ์ตัวเองทันที

ตอนที่ 2

สันดลอน

วันนี้เป็นวันที่ฉันกลับบ้านดีก เนื่องจากต้องอยู่ที่มหาวิทยาลัยเพื่อแก้งานวิจัยที่มีข้อผิดพลาดค่อนข้างมาก จริง ๆ งานวิจัยเป็นสิ่งที่สามารถทำรอบนอกได้ แต่เพราะเหตุผลความสะดวกที่มากกว่าตอนทำอยู่ที่บ้าน การหาพื้นที่นั่งในหอสมุดและทำมันคงตอบโจทย์ที่สุด

ร่างสูงเดินเข้าไปที่บ้านหลังเล็กซึ่งเป็นที่อยู่สำหรับคนงานภายในบ้าน แม้จะบอกว่าเป็นที่อยู่สำหรับคนงานแต่ก็ดูดีเหมือนบ้านทั่ว ๆ ไปที่ถูกรแบ่งออกเป็นหลายห้อง คุณภรรยาเจ้าของบ้านหลังนี้มีความเมตตาต่อพวกเขามากเหลือเกิน โดยเฉพาะกับเขาที่ไม่ได้ช่วยอะไรงานที่บ้านมากนักเพราะยังคงต้องไปเรียนหนังสือ แล้วยังใจดีช่วยจ่ายค่าเทอมให้อีกด้วย

“อ้าวชั้น วันนี้ป่านีกว่าเอ็งจะไม่กลับซะอีก”

เจ้าหนุ่มยกยิ้มกว้าง ยกมือไหว้ทักทายป้าใจที่เอ๋ยทักทายเขามาก่อน ป้าใจเป็นแม่ครัวหลักของที่นี่ เพิ่งเข้ามาทำงานได้ไม่ถึงปีเพราะฉะนั้นจะมีหลายอย่างเกี่ยวกับเรื่องในบ้านที่ป้ายังไม่รู้มากนัก โดยเฉพาะเมื่อคุณแบ่งเธอกลับมาจากเรียนเมืองนอก ป้าใจแทบจะต้องปรับตัวใหม่ทั้งหมดเพราะคุณเธอจะมีภูมิลำเนาของตัวเอง

“แหม กลับสี่ครึ่งป่า อยากกลับมากินกับข้าวฝีมือป่าจะตาย”

“ปากหวานนะเอ็ง อยากกินก็ไปเอาที่บ้านใหญ่หน่อย ป่าเก็บไว้ให้แล้ว”

ชั้นชะงักไปเมื่อได้ยินแบบนี้ จู่ ๆ ก็รู้สึกเล็งเล็งขึ้นมาไม่น้อยเพราะคำพูดของคุณแป้งที่เอ่ยห้ามกันไม่ให้เข้าไปใกล้ยังคงชัดเจนอยู่ในหัว มันคงจะแย่มากหากเขาฝืนคำสั่งห้ามแล้วเดินเข้าไปในนั้น แคนี่เขาก็ถูกเกลียดจนเข้าไส้แล้ว

“เป็นอะไรไป” ป่าใจคงสังเกตเห็นว่าชั้นทำหน้าแปลก ๆ จึงลองเอ่ยถามดู เด็กหนุ่มก็ได้แต่ส่ายหน้าเบา ๆ “ทำไมวันนี้ถึงไปทำที่ครัวใหญ่ล่ะครับ”

“ก็ตอนนี้ใกล้วันหยุดยาว คนอื่นเขาลางานกลับบ้านกันหมด ป่าก็ทำให้แค่คุณหนูเขากินนั่นแหละ”

ชั้นพยักหน้าเข้าใจ ลืมไปเสียสนิทว่านี่ใกล้จะเป็นวันหยุดยาว คนงานส่วนใหญ่ในบ้านจึงขอลากันเพิ่มคนละวันสองวัน เพื่อให้ได้กลับบ้านต่างจังหวัดให้นานเท่าที่จะทำได้

“ถ้างั้น... ป่าไปครัวใหญ่เป็นเพื่อนผมหน่อยสิครับ”

ถึงแม้ว่านี่จะเป็นเวลาดีกพอสมควรและคุณแป้งคงจะนอนหลับไปแล้ว แต่มันก็ยังคงเสียงมากอยู่ดีหากคุณเขาลงมาเจอชั้นเดินพ่นพ่านอยู่ในบ้าน เพราะฉะนั้นเขาก็จะเดินเข้าไปแค่หยิบอาหารส่วนของตัวเองออกมาแล้วเขาก็กลับไปกินที่ครัวเล็ก

น่าจะโอเคกว่า

ป้าใจตอบรับคำชวนอย่างใจดีแม้จะงุนงงไม่น้อยว่าทำไมจู่ ๆ เจ้าเด็กตรงหน้าถึงเกิดใจเสาะขึ้นมา ทั้งสองคนเดินเข้าไปในตัวบ้านที่ปิดไฟหมดแล้วและเงียบสนิท เพราะมีแค่คุณแป้งคนเดียวที่อยู่ด้านบนบ้าน ส่วนคุณท่านยังคงไม่กลับจากการไปดูงานที่ต่างประเทศ

ไฟส่วนของทางเดินและห้องครัวถูกเปิดขึ้นเพื่อให้เห็นทางได้สะดวก กลิ่นหอมหวานฟุ้งทั่วคฤหาสน์ใหญ่ทำให้ปลายเท้าของคนมาถึงหยุดชะงัก ก่อนที่คิ้วเข้มจะขมวดกันมุ่นหันซ้ายหันขวาหาต้นตอของกลิ่น ชันเดินตามป้าใจเข้าไปในครัวใหญ่ ป้ากำลังเอาอาหารที่แช่แข็งไว้ออกมาเวฟใส่ซามให้ ส่วนเขาก็มองเลขนับถอยหลังบนไมโครเวฟอย่างใจจดใจจ่อ เพราะเกรงว่าช่วงเวลานี้คุณแป้งจะเดินลงมา

“ป้า กลิ่นอะไรฟุ้งทั่วบ้านเลย”

เสียงทุ่มเอ๋อถามอย่างสงสัย เมื่อกลิ่นที่ชื่นชมว่าหอมเริ่มทำให้ร่างกายภายในปั่นป่วนอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน รู้สึกวูบวาบไปหมด ทั้งเหงื่อเม็ดเล็กก็เริ่มผุดขึ้นบนกรอบหน้า

“กลิ่นอะไรของเอ็งล่ะ รีบเอาซามไปใส่ไป”

หญิงมีอายุพูดด้วยความเอ็นดูเจ้าหนุ่มหน้ามนที่ยังคงทำจมูกพุดพิด ๆ ไม่หยุด

วันนี้แกเกือบลืมไปเสียสนิทว่าคุณหนูแป้งขึ้นห้องตั้งแต่กลับออกมาจากข้างนอก และบอกห้ามขึ้นไปรบกวนด้านบนบ้านเด็ดขาด

“เดี๋ยวป่าไปเช็กทางเข้าก่อน เอ็งเรียบริ้อยแล้วก็รีบตามมา อย่าขึ้นไปด้านบนล่ะ”

“เดี๋ยวผมปิดไฟให้นะป่า”

ไฟส่วนใหญ่ในคฤหาสน์ถูกปิดหมดแล้ว เหลือเพียงแค่ส่วนของห้องครัวและบริเวณใกล้เคียง ป่าใจรับหน้าที่ไปตรวจดูประตูทางเข้าออกทางออกอีกครั้งให้มั่นใจว่าปิดดีแล้ว ส่วนชั้นอาสาจะปิดไฟให้หลังจากใช้ห้องครัวเสร็จ

ร่างสูงหันกลับมาองไม้โครเวฟตรงหน้าทีเลขนาที่ด้านหน้าหยุดนับไปแล้ว เขาควรจะหยิบมันออกมาแล้วรีบกลับบ้านเล็กไป แต่ในหัวตอนนี้กลับไม่ได้โฟกัสอยู่ที่อาหารเลยสักนิด กลิ่นหอมหวานที่ลอยเข้ามาแตะตรงปลายจมูก ทำให้ชั้นเริ่มมีปฏิกิริยาที่ไม่ควรเกิดขึ้นตอนนี้

แก้มกายของเขามันขยายตัวขึ้นมา

สิ่งใหญ่โตภายใต้กางเกงเริ่มยับขยายจนรู้สึกปวด กลิ่นดอกไม้หลากหลายชนิดที่ฟุ้งอยู่ทั่วบ้านยังคงทำหน้าที่กระตุ้นไม่หยุด ยิ่งได้กลิ่นความกำหนัดยิ่งฟุ้งสูงขึ้น จนร่างสูงต้องส่งเสียงคำรามต่ำในลำคอออกมาเพื่อสะกดกลิ่นอารมณ์

อกหนาเริ่มกระเพื่อมขึ้นลงเมื่อเจ้าของมันหายใจหอบถี่ สัญชาติญาณ

ของอัลฟาเริ่มสั่งการให้ภายในหัวจินตนาการภาพในการสมสู่ อัดสะโปกรุนแรงใส่ใครสักคน ปลายเท้าที่หยุดอยู่กับที่มานานเริ่มขยับออก รับรู้ว่ามันคงไม่ดีแน่หากเขายังคงปล่อยให้ตัวเองมีอาการนี้ โดยที่ภายในบ้านยังมีโอเมก้าอีกคน

ชั้นทิ้งอาหารเอาไว้อย่างนั้นโดยไม่สนใจอีก รีบก้าวเท้าเดินออกจากห้องครัวอย่างฉับไว โดยไม่ลืมที่จะเอื้อมมือไปตบสวิตช์ไฟให้ดับลงในตอนที่เดินผ่าน

“ฮึก อ...ฮึะ”

เสียงคล้ายคนกำลังร้องด้วยความทรมานที่ดังมาจากข้างบน ทำเอาคนที่กำลังจะรีบออกไปจากบ้านหยุดชะงักลงทันที มันไม่ใช่เสียงที่ดังเลยแต่เขากลับได้ยินอย่างชัดเจน เสียงนั้นดูอีกอักเจือเสียงสะอื้นด้วยความทรมาน อัลฟาหนุ่มตกใจเมื่อนึกขึ้นได้ว่าตอนนี้ชั้นบนบ้านน่าจะมีเพียงคุณแป้ง

จู่ ๆ มือหนากลับสั่นระริกเมื่อเสียงนั้นมาพร้อมกับกลิ่นหอมที่ชัดเจนยิ่งกว่าเดิม ยิ่งได้กลิ่นนั้นร่างกายของชั้นยิ่งแปลกไป กลางกายขยายขนาดจนแข็งตึงตันกางเกงขึ้นมาเป็นลำ ออกหน้ากระเพื่อมถึงปล่อยลมหายใจร้อนออกมา ฟันคมขบกรามพร้อมกับจับข้อมือตัวเองแน่นเมื่อเห็นว่ามือสั่นระริกราวกับคนลงแดง

“ฮือ ช...ช่วยด้วย ฮือ”

ชั้นได้ยินเสียงร้องอีกครั้ง คราวนี้มันมาพร้อมกับประโยคขอร้องและ

น้ำเสียงที่ดูทรามมากกว่าเดิม แม้รู้ว่าอาการตัวเองหนักพอควรแต่เพราะ
สติสัมปชัญญะยังพอมีเหลือ จึงเกิดคิดเป็นห่วงคนด้านบน ร่างใหญ่ของเด็กหนุ่ม
รีบเดินขึ้นข้างบนของบ้านทันที โดยลืมไปเสียสนิทว่าคุณแป้งย่านักย้าหนาวา
ห้ามเข้าไปยุ่งกับเจ้าตัวเด็ดขาด

น้ำคัตหลังของเพชรองไหลเอี่ยมเประอะท้าวเรียวขาขาวเนียน นี้วเรียวสอดเข้า
ภายในกลีบสีหวานกระทั่งสอดใส่เข้าออกเร็วเร็ว งอนิ้วเขี่ยสะกิดภายในอย่างที่เคยทำ
หากแต่ครั้งนี้มันกลับแตกต่างออกไป ยิ่งเรียวนิ้วเกี่ยวรังเนื้อนุ่มภายใน กลีบดอกไม้
ยิ่งคายน้ำหวานฉะฉะแต่กลับไปไม่ถึงปลายทาง

ฮึดครั้งนี้ของแป้งทรามกว่าทุก ๆ ครั้งที่ผ่านมา อารมณ์พุ่งสูงจนไม่สามารถ
ทำให้มันลดลงมาได้ ทั้งของเล่นและเสื้อผ้าที่ตัวเองชอบใส่ถูกเปลี่ยนไปมา
สะเปะสะปะกองอยู่รอบเตียง ปลดปล่อยครั้งแล้วครั้งเล่าแต่อาการกลับไม่บรรเทา
ลงเลยสักนิด ยิ่งรอบนี้ยิ่งหนักเพราะแป้งไม่สามารถไปถึงจุดสุดยอดได้เลยไม่ว่าจะใช้
ของเล่นตัวไหน

พลันจุมูกได้กลิ่นดินชื้นลอยมาแตะจุมูกทำให้ร่างน้อยซ็อกสุดขีด รูจีบสีหวาน
ขมิบตอดนิ้วถี่รวเอี่ยมฉะฉะกว่าเดิมอีกเท่าตัว ท้องน้อยเสียดเสียววูบโหวงอย่างแรง

จนต้องผละมือออกมา แล้วใช้สองแขนตระกองกอดหน้าท้องของตัวเองเอาไว้แล้ว
งอแงด้วยความทรमान

เด็กนั่นมาทำอะไรที่นี่

แป้งรู้ว่าตัวเองกำลังเป็นอะไรหากแต่ไม่อยากจะยอมรับมัน กลืนดินขึ้น
ของอัลฟาเพียงคนเดียวนอกเหนือจากคนในครอบครัวลอยติดจุมูกขนาดนี้
หมายความว่าเจ้าเด็กคนนี้น้อยู่ภายในบ้าน ความโกรธที่ควรจะปะทุกลับถูกกดลง
ด้วยความต้องการในร่างกาย การได้กลิ่นของอัลฟาในตอนที่กำลังฮีตเป็นสิ่งที่อยู่
เหนือการควบคุมไปโดยปริยาย

มือเล็กจับเข้าที่ผ้าปูที่นอน กำไว้และบิดแน่นหวังลดความกำหนัดให้ลดลง
ทั้ง ๆ ที่รู้ว่ามันไม่ช่วยอะไร สุดท้ายเรียวขาขาวเนียนก็อ้อออกอีกรอบ ส่งปลายนิ้ว
เข้าไปขยับให้ลึกกว่าเดิม แป้งไม่อยากจะยอมรับว่าตัวเองเอาแต่สูดจุมูกรับเอา
กลิ่นดินขึ้นเข้าปอด แล้วขยับสะโพกร่อนใส่นิ้วตัวเองไม่ห่าง

“ฮึก อ...อ๊ะ”

แป้งเริ่มส่งเสียงครางปนสะอื้นออกมา ปลายนิ้วทั้งขยับและกดสะกิดผนัง
กระตุ้นความรู้สึกได้ก็จริง แต่ขนาดเล็กเกินไปที่จะทำให้เสร็จสม อีกทั้งยังทำให้
ความต้องการเพิ่มพูนมากขึ้นกว่าเดิมจนโอเมก้าตัวน้อยรู้สึกกลัวขึ้นมา แป้งไม่เคย
ต้องเล่นกับร่างกายของตัวเองหนักขนาดนี้ แต่ในสถานการณ์นี้กลับต้องทำ เพราะ

ถ้าหากปล่อยให้ร่างกายต้องการมากเกินไป เขาอาจขาดใจตายเพราะแรงอารมณ์ของตัวเองได้

เสียงเฉอะแฉะจากน้ำกระทบน้ำภายในดั่งคลื่น แป้งกระทุ้งนิ้วใส่ตัวเอง มืออีกข้างถลกชายเสื้อผ้าเส้นสีสดขึ้น กอบกุ่มเต้าน้อยเต่งตึงของเพชรองแล้วบีบขยำนวดคลึง ปลายนิ้วเขี่ยสะเก็ดเม็ดแข็งบนนั้นตั้งใจเร้าตัวเองให้รีบไปถึงฝั่ง เพราะรู้ดีว่ายิ่งทำแบบนี้ฟีโรโมนที่ปล่อยออกไปจะยิ่งแรงขึ้น หากแต่จนแล้วจนรอดร่างกายแป้งก็ยังไม่ยอมเสร็จ

ที่ตรงนั้นของแป้งกำลังต้องการของจริง

กลิ่นของชั้นชัดเจนนกว่าเดิม มันรุนแรงเสียจนคนในห้องเริ่มควบคุมสติไม่ได้ สัญชาติญาณกำลังร้องหาส่วนสืบพันธุ์ของเพศตรงข้ามให้เข้ามาขยับสอดใส่รุนแรง อยากถูกทำรักร้อยอย่างถึงใจ อยากควบซึ่ร้อนสายสะโพกกลิ่นกินความแข็งขึ้นของใครสักคน

“ฮือ ช...ช่วยด้วย ฮือ”

กลิ่นดินขึ้นที่เข้ามาใกล้กว่าเดิม ทำให้โธเมก้าตัวน้อยถึงกับปล่อยโฮออกมาด้วยความทรมาน ท่อนล่างไม่สามารถเสร็จได้เองอย่างทุกครั้ง เพราะสัญชาติญาณที่คิดอยากได้ยิ่งอื่นมากกว่านิ้ว กลีบสีหวานขมิบถึยิบ เรียกร้องความใหญ่โตของเจ้าของกลิ่นนั้น ทั้ง ๆ ที่ในใจไม่ได้ต้องการแบบนั้นเลยด้วยซ้ำ

ปัง! ปัง!

“คุณแป้ง!”

เฮือก!

เสียงทุบประตูอยู่หน้าห้องด้วยน้ำเสียงร้อนรอนทำเอาแป้งสะดุ้งเฮือก มือน้อยรีบขยับออกจากช่องทางด้วยความตกใจ แม้จะรู้ว่าชั้นเข้ามาในบ้าน แต่นึกไม่ถึงว่าเจ้าตัวจะกล้ามาเคาะหน้าห้องแบบนี้

“...ย...อย่าเข้ามา...”

เสียงที่ตั้งใจก่นด่ากลับกลายเป็นน้ำเสียงโหยแรง โอมเม่ก้าที่กำลังฮีตกับอัลฟาที่หวุดหวิดจะรืห่างกันเพียงแค่ประตูกัน แป้งรู้ดีว่าหากประตูถูกเปิดออกจะเกิดอะไรขึ้น เพราะแค่ตอนนี้ น้ำคัตหลังก็เฝ้มไปทั้งช่องทาง รวมถึงจิตใจของแป้งที่กำลังเรียกร้องให้อัลฟาด้านนอกฟังประตูเข้ามาแล้วรีบเอาสิ่งนั้นเข้ามาในร่างกาย

สติสัมปชัญญะหายไปมีเพียงแค่สัญชาตญาณครอบงำ ยิงได้ยินเสียงชั้นทุบประตูจากด้านนอกหนัก ๆ เนื่อนางยิ่งตื่นเต้นยินดีกับการมาถึงของอัลฟา สิ่งที่แป้งทำได้เป็นอย่างสุดท้ายคือการพยายามดึงกางเกงขาสั้นที่ร่นไปถึงปลายเท้าให้กลับมาเกาะเกี่ยวที่สะโพก อย่างน้อยก่อนที่จะถูกอีกฝ่ายถอดออก เขาอาจจะยังมีสติพอที่จะร้องขอให้อีกฝ่ายสวมถุงยางในช่วงเวลาไม่กี่วินาทีก่อนโดนสอดใส่

ปัง!

เสียงทุบประตูหนัก ๆ ดังขึ้นหลายครั้ง ก่อนที่ครั้งนี้ลูกบิดประตูจะถูกฟาดด้วยของแข็งบางอย่างจนมันหลุดออก ประตูไม้ราคาแพงเปิดอ้าด้วยแรงของอัลฟาหนุ่มเพียงชั่ววินาทีเดียวร่างใหญ่ก็พุ่งเข้ามาถึงเตียงเพื่อมองดูคนที่ร้องให้ทรมานเสียงดัง

“คุณแป-”

ความเป็นห่วงก่อนหน้านี้ถูกลืมไปทันทีที่ประตูเปิดออก กลิ่นหอมยั่วยวนที่เตะจมูกทำให้แววตาของอัลฟาหนุ่มเพียงคนเดียวในบ้านเล็กเปลี่ยนไปทันที ความรู้สึกคับตึงตรงบริเวณแกนกายก่อนหน้านี้ได้รับคำตอบทันทีว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น

ร่างขาวจืดนอนแผ่อยู่บนเตียงยับยู่ยี่ ขาสองข้างหุบเข้าหากันเบียดเสียดไปมา ในขณะที่ใบหน้ายังเปรอะเปื้อนด้วยคราบน้ำตา สะโพกอ้อมภายใต้กางเกงผ้าลินินตัวสั้นจิวร้อนส่ายเบียดกับที่นอน ทำท่าทางราวกับกำลังถูกร่วมรักอยู่อย่างนั้น

ชั้นส่งเสียงคำรามต่ำออกมา สายตาคมเฉียบจับจ้องอยู่แค่ที่สะโพกนั้น ความต้องการที่มีอยู่แต่เดิมถูกกระตุ้นรุนแรงจนรู้สึกได้ว่าตัวเองกำลังรัทเข้าให้แล้ว ปลายเท้าก้าวไปที่เตียงตามสัญชาตญาณทันที

หมับ

“ฮะ!”

ไม่พูดพร่ำทำเพลง ร่างสูงป็นขึ้นเตี้ยหลังใหญ่ คิ้วหมับเข้าที่ข้อเท้าเล็ก แล้วดึงกระซอกเข้าหาจนทั้งตัวถลาไป แป้งหลงเหลือสติเพียงน้อยนิดพอที่จะบอกให้อีกฝ่ายสวมเครื่องป้องกัน หากแต่สิ่งที่คิดไว้กลับไม่เป็นเช่นนั้น เมื่อปลีน้องขาวถูกจับอ้าออกกว้าง ใบหน้าคมก็ก้มลงต่ำ ฉกริมฝีปากเข้าใส่จับสีหวานทันที

“อ้า”

อัลฟาหนุ่มไม่จำเป็นต้องถอดกางเกงของคนสวยออกด้วยซ้ำ เสื้อผ้าที่แปงใส่ตอนนี้ทั้งเร้าอารมณ์และเหมาะแก่การพุ่งเข้าใส่ เพียงแค่จับขาอ้าออกเป่ากางเกงก็เลื่อนออกด้านข้างอย่างไม่สามารถปิดอะไรได้ กางเกงผ้าลื่นร่นขึ้น ผ้าลูกไม้คลอเคลียบริเวณก้นก้นและร่องหน้าเย็บ มันแดงกำคายน้ำออกมา น่ากินเสียจนอัลฟาหนุ่มเปลอประกบปากยกชดเสียดัง

“อ่า”

ชั้นงยหน้าขึ้นมาเลียริมฝีปากตัวเองด้วยท่าที่ร้อนแรงผิดจากช่วงเวลาปกติ แปงที่เห็นอีกฝ่ายกลืนน้ำลายและเลียริมฝีปากด้วยท่าที่แบบนั้น ก็ได้แต่บิดรื้อไปมา ด้วยแรงอารมณ์ที่มากกว่าเดิม ยิ่งกลืนอัลฟาตรงหน้าที่กำลังกระตุ้นความต้องการ ตอนนี้ยิ่งทำให้แปงหน้ามืดตามัว อ้าขาที่อีกฝ่ายกำลังจับให้กว้างกว่าเดิมแล้วจึงส่งมือไปที่เป่ากางเกงของอีกฝ่าย

“ข...เข้ามา”

ต่างคนต่างไร่ซึ่งสติจะควบคุม แป้งเรียกร้องและชั้นก็ตอบสนองให้ ดวงตาคม
เอาแต่จดจ้องอยู่ตรงบริเวณที่เพิ่งดูकिनไม่ห่าง ในขณะที่มือก็ปลดชิปกางเกงลง
ควักเอาความใหญ่โตออกมาสู่สายตาให้เนื้อในโอบเม้ากระตุกสั้นด้วยความตื่นเต้น
มากกว่าเดิม

“ใส่ อีก ใส่เข้ามา แป้งไม่ไหว”

คุณแป้งทั้งร้องสะอื้นและเอ่ยออกอ้อนขอสิ่งที่ต้องการ มืออีกข้างเอื้อมลง
แหวกชายกางเกงผ้าสีนออกไปด้านข้างมากกว่าเดิม เปิดจนสุดให้รูสวยอำมหิตทอดอากาศ
คายน้ำหวานออกมาช่วยวนสายตาสีฟ้าให้คลั่งแรง

“อ่า คุณแป้ง”

“อื้ออ”

เสียงหวานขึ้นคีย์สูงเมื่ออัลฟาตัวโตใช้หัวบานนั้นถูเข้าที่รอยจีบเพื่อเร้าอารมณ์
เส้นเลือดที่พันอยู่รอบเอ็นร้อนครูดเข้ากับปากทางสีสวย ก่อนที่แท่งเนื้อลำใหญ่จะกด
เข้ามาอย่างรวดเร็วจนเปลือกตาสีอ่อนหลับปี มือของคนที่ยู่กันอยู่เมื่อกี้รีบยกขึ้น
กุมหน้าท้องตัวเองเพราะวูบโหวงภายใน

“ซี้ดด อ่า”

ชั้นส่งเสียงคำรามต่ำ ใบหน้าเหยเกสะใจกับการได้สอดลึกเข้าสู่ผนังอ่อนนุ่ม

ความสิ้นของช่องทางและการเล่นกับตัวเองก่อนหน้านี้ของแป้ง ทำให้มันเข้าไปได้ ไม่ยากนักแม้ขนาดจะเอาเรื่องพอสมควร อัลฟาหนุ่มค้ำแท่งเอ็นไว้อย่างนั้นให้ ผั่งด้านในได้ทำความรู้จักกับสิ่งใหญ่โต แป้งกุมหน้าท้องอืดอืดข้างในแน่นไปหมด จนรู้สึกได้ถึงเส้นเลือดที่ปูดโปนรอบ ๆ ลำแข้งขึ้น

ดวงตาคมที่เคยใสซื่อเหมือนลูกหมา เปลี่ยนเป็นเลือดคั่งเมื่อได้มองภาพ เร้าอารมณ์ตรงหน้า คุณแป้งสวมชุดนอนสีแดงสดที่เหมือนกับของผู้หญิง ท่อนบนเป็น สายเดี่ยวโชว์ลาดไหล่และเนินอกน้อย ๆ ส่วนท่อนล่างเป็นกางเกงขาสั้นสีเดียวกัน แต่งด้วยลูกไม้ตรงปลาย ซึ่งตอนนี้มันถูกเลิกขึ้นไปถึงขาหนีบ ความกว้างของขากางเกง ที่ค่อนข้างมากทำให้แกนกายใหญ่แหวกเข้าสอดใส่ได้อย่างสะดวก

ชั้นถ้าวิสาสะจับข้อมือเล็กทั้งสองข้างขึ้นมาแล้วกดมันลงเหนือหัว ให้เหมือนกับว่าร่างกายชาจัดนี้กำลังเปิดอ้ารับทุกอย่างจากเขา สะโพกสอดเริ่มขยับ เข้าใส่ถอยออกจนเกือบหลุดแล้วสอดใส่เข้าไปให้ลึกจนคนที่นอนนิ่งยอมให้กระทำ ในที่แรกเริ่มตื่น เพียงแค่ถูกเริ่มต้นเสียดสีแป้งก็เหมือนจะทนไม่ไหวเสียแล้ว

ครั้งแรกของการถูกอัลฟาสอดใส่เข้ามา แถมยังเป็นในช่วงเวลาที่ฮิตทำให้ คนตัวเล็กตื่นหนีด้วยความรู้สึกเสียดเสียวด้านใน ความพยายามที่จะทำให้ตัวเอง เสร็จสมด้วยนิ้วก่อนหน้านี้ั้นเทียบไม่ได้กับสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น เพราะแค่ถูกเส้นเลือด ปูดโปนครูดเข้าใส่ผั่งด้านในแป้งก็รู้สึกเหมือนกับว่ากำลังจะเสร็จ

“อ๊าา”

และมันก็เกิดขึ้นจริง แป้งเสร็จจากด้านหลังด้วยเวลาอันรวดเร็วทั้ง ๆ ที่คนด้านบนยังไม่ทันได้ขยับสะโพกรุนแรง โอเมก้าตัวน้อยรู้สึกตกใจกับร่างกายของตัวเอง หากแต่สติที่ขาดไปไม่ได้ทำให้รู้สึกอับอายกับสถานการณ์นี้ ในทางกลับกันสีหน้าของอัลฟาหนุ่มตอนโดนช่องทางตอตแน่นทำให้แป้งรู้สึกสะใจ และอารมณ์ขึ้นอีกครั้งอย่างรวดเร็ว

เมื่อเสร็จสมรณะครั้งแรกแล้ว เรียวแรงที่หายไปก็เหมือนกับว่าจะกลับมาบ้างแล้ว คนตัวเล็กขยับถอยออกจากใต้ร่างของอีกฝ่าย แล้วดันให้เต้กหนุ่มลงไปนอนหงายบนพื้นเตียงแทน แป้งรีบปีนขึ้นไปนั่งบนตัวของชั้น สะโพกวางแหมะอยู่บนกายแข็งจัดที่ยังไม่ได้ปลดปล่อย กัดริมฝีปากกลางของตัวเองแผ่วเบาในยามที่ยกสะโพกขึ้นให้ดอกไม้สีหวานจ่อเข้าตรงหัวบานเย็น

“คุณแป้งครับ อ่า ค่อย ๆ”

อัลฟาหนุ่มถึงกับต้องเชิดหน้าร้องบอก เมื่อช่องทางที่กำลังครอบลงมากลืนกินกันมันตอตรัดแน่นเกินไปจนรู้สึกปวดไปหมด เสียวจิตตั้งแต่ปลายแกนกายไปยันปลายเท้า มือหนาขยับยกขึ้นจับเข้าที่เอวสอดผ่านเนื้อผ้า ก่อนจะเลื่อนต่ำลงมาคลึงเข้าที่ก้นอวบสองก้นด้านหลัง

แป้งเริ่มขยับสะโพกไปมาอยู่บนตัวของชั้น มือเล็กค้ำอยู่ที่ท้องแกร่ง เอวสอดร่อนสายเบียดกระแทกลงถี่ ๆ ให้รูจีบสีหวานอักเสบกายใหญ่เข้าไปได้ลึก ๆ ริมฝีปากสีสดอ้าออกร้องเสียงดังด้วยความเสียว ไม่เคยรู้เลยว่าการใช้เซ็กส์ทอยกับของจริงจะต่างกัน

มากขนาดนี้ มันรู้สึกดีจนแป้งลืมไปหมดว่าคนที่ตนเองกำลังข่มเป็นใคร

ทั้งแข็งจัด

ทั้งอุ่นร้อน

“อ่า ซี้ด คุณแป้ง”

ชั้นเงยหน้าขึ้นเรียกชื่ออีกฝ่ายอย่างเหลืออดเหลือทน มือที่จับเข้าที่เอวคอด
กะจะผลักร่างเล็กออก กลับกลายเป็นการประคองสะโพกให้มันสวมครอบแห่งไฟได้
สะดวกกว่าเดิม

“ฮือฮือ ฮือฮือ”

น้ำคัตหลังที่ไหลเอ่อออกมา มันเยอะเสียจนภายในห้องมีแต่เสียงแกนกายใหญ่
กระทบกับช่องทางเปียกแฉะ ข้างในลื่นจนง่ายต่อการเสียดสี โอเมก้าตัวน้อยเปล่งเสียง
หวานรัญจวนใจ รู้สึกดีกับสิ่งที่สอดใส่อยู่ในตัว บดคลึงเน้นหนักขมิบตอรัดจน
เจ้าของมันคำรามเสียงดังอย่างทนไม่ไหว

ชั้นมองดูเอวคอดที่บิดเร่าสายร้อนจนสายเดี่ยวหล่นลงมากองที่ต้นแขน
มือหนายกขึ้นเสยผมที่ลงมาปรกหน้าของตัวเอง กรามคมขบแน่นเมื่อคุณแป้งบดสะโพก
ให้แห่งเนื้อคว้านทั่วทั้งช่องทาง ชอบใจเหลือเกินในยามที่เส้นเลือดรอบกายแข็งขึ้น
ครูดเข้ากับเนื้อนางภายใน ไหนจะส่วนหัวที่ขยับเข้าใส่จุดกระสันอย่างแม่นยำนี่อีก

“อ...อ้อ”

ยิ่งขยับอารมณ์ของโอเมก้ายิ่งพุ่งขึ้นสูงติดเพดาน แป้งเสียวจัดจนไม่รู้ต้องทำอะไร มีน้อยละจากหน้าท้องแกร่งข้างหนึ่ง เลื่อนขึ้นขยำเข้าที่หน้าอกของตนเองผ่านเนื้อผ้าบาง เปลือกตาสีอ่อนหลับแน่น เอาแต่เคล้นคลึงเต้าน้อยไปมา ปลายเท้าจิกเข้ากับผ้าปูเตียงแน่นขยับสะโพกอย่างเดียวกันไม่ได้สนใจว่าเสื้อที่ถูกขยำมันเล็กขึ้นจนเห็นหน้าท้องแบนราบจนโชว์ให้เห็นสิ่งเร้าอารมณ์อีกอย่างหนึ่ง

จิวิสะตือสีแดง...

ชั้นถึงกับสบถคำหยาบ คำรามเสียงต่ำในลำคอพลาจิกมือเข้ากับผ้าปูที่นอน เมื่อความดิบเถื่อนตามสัญชาตญาณอัลฟาที่พยายามกดเอาไว้ เหมือนจะกลั่นเอาไว้มันอยู่เพราะภาพตรงหน้า อาการรัทที่เกิดขึ้นครั้งแรกพรากสติของชั้นไปจนหมดสิ้น

“อ้อ ม...ไม่ไหว อีก”

โอเมก้าตัวน้อยเริ่มร้องไห้ออกมาในตอนที่สะโพกส่ายร่อนจนใกล้ถึงฝั่งฝัน แต่ข้างในกลับเสียวจัด แข็งขาสั่นระริกจนฝืนตัวเองให้ไปต่อไม่ไหว มันทรมาณเกินไปจนต้องหยุดลงอยู่หนึ่ง ๆ ให้น้ำในได้คลายความตื่นเต็นลง แต่ดูเหมือนว่าอัลฟาที่ไร้ซึ่งสติไปแล้วจะไม่ยอมให้สะโพกนั้นอยู่เฉย ๆ อีกต่อไป

“ฮะ!”

กายเล็กถูกรวบกดบังคับให้ลงไปนอนแผ่อยู่ใต้ร่างทั้ง ๆ ที่ด้านในยังถูกสอดใส่ แป้งหลับตาปรี๊ดเสียงกระเส่าเพราะถูกจุดเสียวด้านใน อัลฟาหนุ่มรวบข้อมือเล็ก กดตรึงข้างตัวจนร่างนั้นแทบจมหายลงไปใ้ในฟูกนอน มีเพียงอกอ้อมที่ลอยเด่น ยอดอก แข็งชูชันดันเนื้อผ้าขึ้นมาให้เห็นเป็นเม็ด ไม่รอช้าริมฝีปากร้อนตรงเข้าครอบครองมัน ผ่านเนื้อผ้าทันที

“ฮ่า”

แทนที่จะรู้สึกแปลกที่ถูกดูดหวนมเข้าไปทั้งเนื้อผ้าแบบนี้ คุณแป้งกลับ พอกพอใจ แอนบ่อนเนินเนื้อเต่งตึงให้ริมฝีปากนั้นได้กินอย่างมูมมาม ในขณะที่ ด้านล่างเริ่มร้อนสะโพกรับจังหวะของคนที่เปลี่ยนมาคุมเกม

แป้งอ้าปากร้องจนน้ำลายไหลเประอะที่มุมปาก ในขณะที่ชั้นเอาแต่จืดจ๋อง แท่งเนื้อแข็งจัดของตัวเองที่ผลุบเข้าผลุบออกในกลีบดอกไม้แฉะชื้น น้ำหวานสีใส เคลือบทั่วแกนกายเสียจนมันวาววับ ส่งสะโพกเข้าแรงกว่าเดิมให้สมกับความกำหนัด ที่มี ยกเอาคอดขึ้นจนสะโพกลอยติดหน้าขา เสียบเสยแท่งไฟเข้าไปจนปากทางฉ่ำขึ้น อ้าออกกว้าง เรียกร้องการเสียดสีให้หายคันคะเยอ

“อ้า ม...มัน เสียว อ้า อย่า”

แป้งเสียวข้างในจนแทบร้องกรี๊ด หัวบานกระทบเข้ากับจุดเสียวไม่หยุดจน
ก้นอวบต้องถอยหนีแก่่นกายที่ตามกระแทก มีน้อยยกำผ้าปูที่นอนแน่นเช็ดใบหน้าขึ้นสูง
ในวินาทีนั้นแป้งรู้สึกกว่าตัวเองกำลังไต่บันไดอารมณ์ขึ้นไปเพียงแค่อีกครั้งก้าวก็จะถึง
จุดนั้น และชั้นคงไม่ต่างกัน

“อีก อืออ”

เมื่อการเดินทางของห้วงอารมณ์มาถึงจุดหมาย สัญชาตญาณบอกให้แป้ง
อ้าขากว้าง ๆ แอนสะโพกขึ้นให้สูงกว่าเดิมจนได้องศา เพื่อรอรับน้ำเชื้อจากอัลฟาที่จะ
เข้ามาเต็มเต็มด้านใน ผันงภายในตลอดรัศมีราวดูดติดแน่นหนึบ เรียกร้องให้เขารีบฉีด
น้ำอุ่น ๆ เข้ามา

เป๊าะ!

“อ้า!”

จู่ ๆ ชั้นกลับกระชากแก่่นกายออกอย่างรวดเร็วจนได้ยินเสียงแห่งเนื้อหลุด
ออกจากช่องทาง รังสติตัวเองเอาไว้ให้ชักส่วนนั้นออกมาปลดปล่อยข้างนอกได้ทัน
ในตอนทีใกล้จะถึงโค้งสุดท้าย ขณะที่สะโพกอวบกระตุกสั้นอย่างแรงจากการเสด็จสม
ช่องทางรัดแน่นรุนแรงขมิบถี่เมื่อไม่มีของเหลวอุ่นร้อนเข้ามาเต็มเต็มด้านใน

“ฮือ”

แบ่งเสียดเสียวไปทั้งตัว ร้องไห้ลั่นเพราะทรมาณที่ช่องทาง ครั้งแรกกับการโดนสอดใส่ โอเมก้าหน้าสวยร้องไห้ต่อหน้าอีกฝ่ายเมื่อสติที่หายไปเริ่มกลับคืนมา มือเล็กยกขึ้นปิดที่ใบหน้าของตัวเองด้วยความอับอาย ไหล่เล็กยังคงสั่นสะอื้นฮัก รู้ดีว่าเมื่อกี้ร่างกายตัวเองมันเรียกร้องและต้องการอะไรจากอีกฝ่าย และน่าอายขึ้นไปอีกเมื่อคิดได้ว่าอีกฝ่ายควบคุมสติได้มากกว่า

ความมั่นใจของโอเมก้าเริ่มสั่นคลอนในทันที

ตอนที่ 3

Alpha's Scent

‘ออกไป’

‘คุณแป้งครับ คือ...’

อัลฟาหนุ่มเอื้อมใช้มือแตะที่ปลายเท้าหนุ่มแมวเบาเป็นเชิงอ่อนวอนและขออนุญาต หากแต่คนที่เพิ่งถูกระทำกลับชักเท้ากลับ ไม่ยอมให้ปลายนิ้วนั้นได้แตะต้องผิวตัวเองไปนานกว่านี้

‘ฉันบอกให้ออกไป’

นั่นเป็นคำสุดท้ายที่คุณแป้งพูดใส่กัน ก่อนที่ทั้งห้องจะเจียบลงจากการยึดมืออยู่สักพัก อัลฟาหนุ่มค่อย ๆ ลุกขึ้นหยิบผ้าห่มที่ถูกลบลงเตียงอย่างไม่ใยดีขึ้นมาอีกครั้ง คลุมลงไปบนเรียวขาขาวที่เปราะอะเปื้อนไปด้วยคราบน้ำกาม คุณแป้งไม่ได้ปฏิเสธการกระทำนั้น แต่ก็ไม่ได้ให้ความสนใจเช่นกัน ใบหน้าใสดูเมินเฉยและเย็นชา

‘ถ้าอย่างนั้นผมไปก่อนนะครับ’

ยอมรับว่าแม้จะโดนเอ่ยปากไล่ แต่ในใจกลับยังคงเป็นห่วงอีกฝ่ายและรู้สึกผิด

อยู่เต็มอก เขามองขาเรียวที่ยังสั้นระริก เนื้อตัวขึ้นเหงื่อ และหน้าอกที่กระเพื่อมขึ้น หอบหายใจแรงจากการโดนตบสะโพกเข้าไปในช่วงจังหวะสุดท้ายของการปลดปล่อย แม้คุณแป้งจะเป็นคนที่แข็งแกร่งไม่ยอมใคร แต่ร่างกายก็ยังคงบอบบางไม่ต่างจาก โอมะก้าคนอื่น

มือหนายกขึ้นขนาดขมับตัวเองแรง ๆ แม้จะยอมเดินออกมาจากห้องของ อีกฝ่ายอย่างจำนน แต่เขายังไม่ยอมเดินออกไปจากบริเวณนี้ทั้ง ๆ ที่เพิ่งรังแกคุณเขา ไปเสียขนาดนั้น แต่ในเมื่อคุณแป้งออกปากไล่ขนาดนี้ เขาก็ทำอะไรไม่ได้เช่นกัน

เจ้าหนุ่มก้มหน้าต่ำเอนหลังฟังประตูห้อง ใบหน้าเต็มไปด้วยความตึงเครียด เขายังไม่พร้อมที่จะโดนคุณแป้งเกลียดไปมากกว่าที่เป็นอยู่เลยสักนิด แค้โดนมองด้วย สายตาแบบนั้นก็แยะพออยู่แล้ว แต่นี่เขากลับบุกเข้าไปในห้องทำงานเจ้าของมันซ้ำคามือ ทุกอย่างดูแย่ไปหมด

เขารู้ว่าคุณแป้งคงจะรู้สึกแยะมาก การโดนไล่ออกมาแบบนี้นับเป็นการกระทำ ที่น้อยเกินไปเสียด้วยซ้ำ เขาสมควรโดนทุบตีจนกว่าคุณเขาจะพอใจ เพราะฉะนั้น พอถูกปล่อยให้เดินออกจากห้องมาง่าย ๆ แบบนี้นั้นช่างน่าสมเพช คุณแป้งไม่สมควร มาเจออัลฟ่าแยะ ๆ แบบเขาเลยจริง ๆ

ขอโทษนะครับคุณแป้ง

แป้งนอนกอดตัวเองเอาไว้ใต้ผ้าห่มที่เด็กคนนั้นนำมาคลุมช่วงล่างให้
ทั้ง ๆ ที่ถูกตะเพิดไล่ เสื้อผ้าของโอมก้าตัวน้อยยังอยู่ครบชุด หากแต่สิ่งที่ยับเยิน
คงเป็นเนื้องางด้านในที่ถูกครูดอย่างแรงเสียนานสองนาน เรียวขายังคงสั้นระริกอย่าง
ห้ามไม่ได้ แม้กระทั่งรูจีบก็ยังคงปิดไม่สนิท อาการหลังจากถูกสอดใส่ครั้งแรกทำให้
แป้งรู้สึกทรมานจนข่มตาไม่หลับ

เนื้อตัวเหนียวเหนอะหนะ กลิ่นรสกามตลอบบอวลไปทั่วห้องจนจุมูกุ้งต้อง
ย่นขึ้นนิด ๆ ร่างกายทั้งตัวยังคงร้อนผ่าวจากจุดที่โดนจับต้อง แม้แต่โพรงร้อนฉ่ำและ
ด้านล่างก็ยังคงขมิบรัดความว่างเปล่าไม่ขาด คนตัวเล็กรู้ตัวดีว่าตอนนี้ตัวเองยังไม่พร้อม
ที่จะนอนหลับไป ร่างกายยังปรับตัวไม่ได้กับเซ็กซ์ครั้งนี้ ไหนจะความรู้สึกและความคิด
มากมายที่วนเวียนอยู่ในหัวนี้อีก

แป้งทั้งเสียหน้าและอับอายกับการกระทำของตัวเอง ลำพังแค่การมีเซ็กซ์
หรือถูกสอดใส่เข้ามามันคงไม่เป็นอะไร ถึงแม้ที่ผ่านมาเขาจะไม่ยอมให้อัลฟาคนไหน
สอดลำกายเข้ามา แต่นั่นก็เป็นแค่เพราะต้องการป้องกันตัวเองจากสัญชาตญาณดิบ
ของอัลฟา แต่ครั้งนี้ข้อมแม่มทุกอย่างกลับพังลงเพราะเด็กคนนั้น อัลฟาที่เป็นลูกชาย
ของเมียน้อยพ่อ คนที่เขาเกลียดเสียยิ่งกว่าอะไร และที่แย่ไปกว่านั้นคือเขาและ
เด็กคนนั้นทำกันไปทั้ง ๆ ที่ไม่ได้สวมถุงยางอนามัย

ความหยิ่งทะนงของโอมก้าตัวน้อยถูกสั่นคลอนอย่างรุนแรง เมื่อคนที่ควบคุม
สัญชาตญาณของตัวเองไม่ได้เลยสักนิดกลับเป็นเขา เหตุการณ์ทุกอย่างเกิดขึ้น

อย่างรวดเร็วท่ามกลางสติที่ไม่เต็มร้อย ไม่มีคำเอ่ยบอกให้อีกฝ่ายสวมปราการป้องกัน
อย่างที่คิดเอาไว้ เพราะเพียงแค่อีกฝ่ายพุ่งตัวเข้ามาแบ่งก็ละทิ้งทุกอย่าง ทั้งเป็น
ฝ่ายเรียกร้องให้สอดใส่เข้ามาในตัว ทั้งอำนาจและแอนะโปกเตรียมพร้อมรอให้อีกฝ่าย
ฉีดอัดน้ำเชื้อเข้ามารินรดภายใน แต่เด็กรู้กลับถอนกายออกก่อนที่ร่างกายจะเริ่ม
การนี้อุต

นี่ไม่ใช่สิ่งที่เขาต้องมายินดีหรือประทับใจ กับการที่อีกฝ่ายไม่ปล่อยให้เข้ามา
ภายในเพื่อลดโอกาสการท้อง แน่แน่นอนว่ามันจะไม่เกิดเหตุการณ์นี้ขึ้นเลย หากอีกฝ่าย
ทำตามคำสั่งของเขาที่บอกว่าไม่ให้เข้ามาในบ้านตั้งแต่ที่แรก แบ่งไม่เข้าใจเลยสักนิด
ว่าทำไมเด็กรู้ถึงได้มาอยู่ในบ้านเวลานี้ สุดท้ายเหตุการณ์ที่เขาหวังไม่ให้เกิดขึ้น
ก็เกิดขึ้นจริง ๆ จากเด็กที่คุณพ่อเอ็นดูนักเอ็นดูหนา

มือน้อยกำผ้าปูที่นอนแน่นแล้วหลับตาข่มอารมณ์ แบ่งไม่แน่ใจว่าตอนนี้เขา
กำลังโกรธที่ชั้นบุกเข้ามาในห้อง หรือโกรธตัวเองที่ทำเรื่องน่าอายแบบนี้มากกว่ากันแน่
ทุกอย่างตีกันสะเปะสะปะไปหมดจนรู้สึกปวดหัวจี๊ด ๆ ขึ้นมา

แม้จะรู้ว่าตอนนี้ควรจะไม่ไหว แล้วลุกขึ้นมาฟังทุกอย่างให้สิ้นซากเหมือนที่
เคยเป็น แต่ร่างกายที่เพิ่งได้ลิ้มลองรสชาติของเซ็กซ์ในช่วงฮิตครั้งแรก กลับเคลิบเคลิ้ม
จากกลิ่นดินชื้นและกลิ่นฟีโรโมนของการผสมพันธุ์ที่ยังคงอบอวลไปทั่วห้อง เนื้อ
ในโพรงนุ่มเริ่มผ่อนคลายจากความตึงต้านที่เกิดขึ้นตลอดการโดนสอดใส่ ทำให้
โอเมก้าตัวน้อยเริ่มหายใจอย่างสงบมากขึ้น แต่นั่นกลับยังไม่ใช่มุมจุดจบแห่งห้วงอารมณ์นี้

แป้งก้มหน้าดู พยายามไม่มองที่อื่นนอกจากหัวเข่าของตัวเองที่ถูกยกขึ้นมาถอด เขารู้ว่าไอเมก้าหลังมีเซ็กซ์ครั้งแรกจะมีอาการซึมเศร้าชั่วคราวหรือที่เรียกว่า Virginity Blues เพราะฮอร์โมนของไอเมก้าจะควบคุมสมองให้คิดถึงคู่นอนของตน และหวาดกลัวที่จะถูกคู่ของมันทอดทิ้ง แต่ถึงแม้จะรู้แบบนี้แป้งก็ไม่อาจพาตัวเองให้รอดไปจากอาการนี้ได้ เพราะมันเป็นเรื่องของธรรมชาติ

ไหล่บางสะอื้นฮักยกมือขึ้นปาดน้ำตา ริมฝีปากสีสดเม้มแน่นกับความรู้สึกแย ๆ นี้ มันวูบโหวงไปทั้งใจ โหยหาความเป็นคู่จากอัลฟาและโหยหาการสืบพันธุ์ ในหัวนึกถึงเหตุการณ์ที่ตัวเองพรั่งพร้อมให้อีกฝ่ายฉีดยาเชื้อเข้ามาเพื่อเริ่มการผสมพันธุ์ แต่กลับถูกอัลฟาปฏิเสธ แค่เพียงเท่านั้นอารมณ์ของไอเมก้าตัวน้อยก็ถึงลงมากกว่าเดิม

ไอเมก้าหลายคนจะสงบลงเมื่อถูกอัลฟากกอดให้รู้สึกอุ่นใจ แต่เหตุการณ์แบบนี้ไม่มีทางเกิดขึ้นกับแป้ง ในเมื่อเป็นเขาเองที่ไล่ชั้นออกไปจากห้อง และถึงแม้ชั้นจะยังอยู่ในห้องตอนนี้ก็ไม่ได้รับประกันว่าทุกอย่างจะดำเนินไปด้วยดี เขาจะไม่ยอมให้ตัวเองถูกเติกนั้นมาปลอบมาโอ้เด็ดขาด เพราะฉะนั้นการพาตัวเองให้ผ่านอาการนี้ไปได้ด้วยตัวคนเดียวยังถือว่าเป็นตัวเลือกที่ดีกว่ามาก

มือเล็กเอื้อมลงไปคว้าผ้าขนวมที่ถูกคลุมถึงบันเอวขึ้นมาให้สูงถึงบริเวณอก ร่างกายถูกโอบล้อมด้วยกลิ่นของอัลฟาหลังบ้านที่แป้งเคยไม่ชอบ แต่ตอนนี้กลับกลายเป็นกลิ่นที่ให้ความรู้สึกปลอดภัยที่สุด แม้จะรู้ว่าเสียดักดีศรีแค้ไหนแต่จุมูกรั้นก็เลือกที่จะสูดกลิ่นดินชื้นที่ฝังอยู่กับเนื้อผ้าเข้าเต็มปอด เมื่อทำครั้งหนึ่งแล้วรู้สึกดี

ก็กดมันซิดกับจมูกแล้วสุดดมหลายครั้งจนในใจค่อย ๆ คลายความวูบโหวงลงโดยไม่รู้ตัว

สุดท้ายแป้งก็ผล็อยหลับไปทั้ง ๆ ที่ใบหน้ายังคงฝังซบกับผ้าห่มผืนนั้น

ผ่านไปหนึ่งสัปดาห์หลังจากเหตุการณ์ในวันนั้น และผ่านไปหนึ่งสัปดาห์แล้วเช่นกันที่อัลฟาตัวโตกระสับกระส่ายเดินไปมาทั่วบริเวณรอบบ้านใหญ่ ไม่กล้าเข้าไปจนเพลอสบตากับป่าใจที่ยืนจ้องมองตัวเขาอยู่ด้วยความสงสัย ดวงตาคมจ้องกลับราวกับไม่เป็นมิตร ทำเอาหญิงแม่บ้านต้องรีบหลบไปก่อนด้วยความไม่คุ้นเคยกับกิริยาแบบนี้ของเด็กที่เธอเอ็นดู

ชั้นถอนหายใจเฮือกใหญ่ หนึ่งสัปดาห์ที่ไม่ได้เจอหน้าคุณแป้ง เขาเอาแต่กระวนกระวาย ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายเป็นอย่างไรบ้างหลังจากวันนั้น ชั้นถูกกักบริเวณไว้ไม่ให้ขึ้นไปบนบ้านใหญ่อย่างจริงจัง ยิ่งตอนนี้คุณท่านกลับมาจากดูงานที่ต่างประเทศแล้วด้วย เขายังไม่มีสิทธิ์จะใช้ความเอ็นดูที่คุณท่านมอบให้ทำตัวแหกกฎขึ้นไปบนบ้านโดยพลการ

เขาลองทำใจกล้าส่งข้อความทางไลน์ไปถามไถ่ด้วยความเป็นห่วง แต่คนตัวเล็กกลับไม่เคยแม้แต่จะกดอ่าน เจ้าหมาตัวโตหงอยราวกับโดนเจ้าของทิ้ง แต่อีกใจหนึ่งก็โกรธเกลียดตัวเองที่เกิดมาเป็นอัลฟาและทำให้คุณแบ่งต้องแปดเปื้อน ทุกอย่างตีกันในหัวอยู่ตลอดเวลา

“ซัน”

นายใหญ่ของบ้านเดินออกมาและเอ่ยทักทายด้วยน้ำเสียงไม่อ่อนโยนนัก เมื่อเห็นว่าอัลฟาอีกคนของบ้านกำลังปล่อยฟีโรโมนกดดันจนเขารับรู้ได้

“คุณท่าน...”

ใจที่กำลังร้อนรนอยู่เมื่อกึ่งนี้พลันเย็นลงเมื่อเห็นสายตาดู ๆ ของคุณท่านมองตรงมา กลิ่นไม้จันทร์ที่ดูอบอุ่นแต่กลับน่าเกรงขามอยู่ในที่ที่ทำให้ซันรีบคุมสติ รู้ตัวว่าตัวเองเผลอปล่อยความกดดันใส่คนอื่นไปจนแม้แต่ป่าใจที่เป็นเบต้ายังรับรู้ได้

“ขอโทษครับ...”

เด็กหนุ่มตรงหน้าทำท่าหงอยขึ้นมาจนคนใหญ่สุดในบ้านลดสายตาคุณลงแล้วยิ้มออกมาด้วยความเอ็นดู เขาไม่ได้อยากดูซันนักแต่ต้องปรามเอาไว้ให้อีกฝ่ายรู้ตัวว่ากำลังเผลอทำให้คนรอบข้างรู้สึกอึดอัดใจไปด้วย

“มาหาเจ้าแป้งเธอ”

“ครับ”

“ทะเลาะกันอีกแล้วสินะ”

นายใหญ่พิมพ์คำสรุปเอาเองแบบไม่ต้องถามอะไรต่อ มันไม่ใช่เรื่องแปลกเลยที่ชั้นมายืนกระวนกระวายหน้าบ้านแบบนี้ เพราะก่อนที่แป้งจะห่างบ้านไป สองคนนี้ก็มักจะมีเหตุการณ์แบบนี้บ่อย ๆ คนหนึ่งชอบอารมณ์เสียใส่ ส่วนอีกคนก็ตามขอโทษ ทั้ง ๆ ที่ตัวเองไม่ได้ผิด ถ้าจะให้หาคนผิดสักคนคงจะเป็นเขาเสียมากกว่า ที่ปล่อยให้เรื่องราวมันเลยเถิดจนเด็กสองคนมาผิดใจกันแบบนี้

“วันนี้แป้งไม่อยู่หรอก”

เจ้าหนุ่มชะงักไป เมื่อรู้ว่าที่ตัวเองยืนรอมานานเกือบหนึ่งชั่วโมงนั้นไร้ความหมายอีกครั้ง พลันในใจอัลฟาตัวโตกลับกระวนกระวายเสียยิ่งกว่าเดิม ในอกวูบโหวง สายตาคมดุตันขึ้นอย่างไม่รู้ตัวจนทำเอากรรมถึงกับลอบมองปฏิกิริยานั้นด้วยความแปลกใจ

“ซัน?”

“คุณท่านครับ ผมขอตัวก่อนครับ”

ยังไม่ทันได้ถามอีกฝ่ายไปให้รู้เรื่องเด็กหนุ่มก็เอ่ยลากัน มือนายก็ขึ้นมาไหว แล้วหันหลังเดินกลับไปด้วยความฉุนเฉียวทำเอากรณังงวยไม่น้อย ปฏิบัติการของชั้น ทั้งการปล่อยพีโรโมนกดดันคนรอบข้าง และสายตาเหมือนหวงคู่ที่กรณังเพิ่งเคยได้เห็น เป็นครั้งแรก ทำให้ล้างสังหรณ์ของคนที่เป็นอัลฟาเหมือนกันผุดขึ้นมาในหัวทันที แต่แล้วก็ต้องสับตัดหัวไล่ความคิดไปเพราะเรื่องนั้นคงเป็นไปไม่ได้อย่างแน่นอน

“เอ่อ ลองเล่าให้หมอฟังละเอียด ๆ กว่านี้ได้ไหมครับ”

เสียงหวานใสของคุณหมอโอมเม่ก้าดังขึ้นหยั่งเชิงกับคนไข้ของตนเอง ท่ามกลางบรรยากาศสุดกระอักกระอ่วนภายในห้องตรวจเฉพาะทางของโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง แป้งสูดหายใจเข้าช้า ๆ ลดอาการตื่นเต้น ใบหน้าใสแดงกำลามาไปยังใบหูเรียกสายตาเอ็นดู จากคุณหมอได้ไม่น้อย

“ไม่ต้องอายนะครับ ค่อย ๆ เล่าก็ได้” โอมเม่ก้าตัวน้อยก้มหน้าดูหลบสายตา คุณหมอแล้วจึงเริ่มเล่ารายละเอียดอาการของตนเองให้กับแพทย์หนุ่มตรงหน้าฟัง

ตั้งแต่วันนั้นที่แป้งมีเซ็กซ์กับชั้นในช่วงฮีต ทันทีที่ตื่นมาเขาก็กินยาคุมกำเนิดฉุกเฉิน เพื่อกันพลาดและระวังตัวเองเป็นอย่างดี แต่เมื่อเช้าวันที่สามกลับรู้สึกว่ามีสรีระร่างกาย

ของตัวเองแปลกไปนิดหน่อย ตอนแรกแป้งคิดว่าน้ำหนักอาจจะขึ้นเฉย ๆ แต่เมื่อเข้าวันที่สี่ หน้าอกที่แต่เดิมเป็นเพียงกระเปาะน้อย ๆ นุ่มนิ่ม กลับเริ่มขึ้นเป็นเต้า เนื้อออกตึงแน่น และฐานยอดอกเริ่มขยายขนาดขึ้นคล้ายกับโอเมก้าหญิง

แป้งทั้งตื่นกลัวและไม่สบายใจ ปกติหน้าอกโอเมก้าชายจะใหญ่ขึ้นก็ต่อเมื่อตั้งครรภ์หรือถูกทำรักและปลดปล่อยเข้าไปข้างในตัวบ่อยครั้ง แต่นี่เขายังไม่ได้เข้าเงื่อนไขเลยสักข้อแต่หน้าอกกลับขยายขึ้นมา ทำให้ความสบายใจที่คิดว่าตัวเองจะไม่ตั้งครรภ์ถูกแปรเปลี่ยนเป็นความกลัว

แป้งเข้าปรึกษากับแพทย์เฉพาะทาง ยอมรับว่าทั้งอดีตและเงินอายุเมื่อต้องเล่าเรื่องราวในตอนมีเซ็กซ์กับชั้นอย่างละเอียดเพื่อให้คุณหมอได้ลองวิเคราะห์ดู เพราะจากที่ฟังคร่าว ๆ แล้วแป้งไม่มีโอกาสที่จะท้องเลยเพราะไม่ได้ถูกสอดใส่ คุณหมอเลยต้องหาสาเหตุของอาการที่เกิดขึ้นอีกครั้ง

“คุณแป้งบอกว่ามีอารมณ์มาก ๆ ตอนที่ปลดปล่อยใช้ไหมครับ”

“ครับ...”

“ถ้าอย่างนั้นตอนที่รู้สึกมาก ๆ คิดอะไรอยู่บอกหมอได้ไหม”

โอเมก้าตัวน้อยยักดิริมฝีปากสีสดของตัวเอง ก่อนจะเบือนหน้าหลบสายตาของคุณหมอที่มองมา ในใจอยากจะลุกออกไปจากห้องตรวจเสียตั้งแต่ตอนนี้ แต่ติดที่ว่า

คนตัวเล็กยังกังวลเรื่องร่างกายของตนเองอยู่พอสมควร

“คือ...”

แข่งทำท่าทางอีกอัก มือไม้ไม่รู้จะเอาไปวางไว้ตรงไหนได้แต่จิกกางเกงตรงหน้าขาตัวเองไว้ คุณหมอโอเมก้าที่ตัวเล็กพอ ๆ กันได้แต่รอคอย เมื่อเห็นว่าคนไข้ของตัวเองเงินเสียจนหน้าแดงก่ำก็แอบเงินตามไม่ได้

“ผม... ตอนนั้น...”

“...”

“อยากท้อง”

เพียงเท่านั้นคุณหมอก็ยึดตัวขึ้นแล้วยกยืมให้ เหมือนกับที่กำลังดูหนังแล้วปมทุกอย่างถูกคลี่คลายแล้วเสียอย่างนั้น แข็งยกมือขึ้นมาทาบบิดไบหน้าตัวเอง อับอายเสียจนพาลคิดว่าที่คุณหมอยืมออกมาคือกำลังล้อแซว

“คุณแข่ง ไม่ต้องอายนะครับ เรื่องแบบนี้มันเกิดขึ้นได้”

“จริงหรือ” ดวงตากลมโผล่ให้เห็นจากซอกนิ้วที่เปิดอ้า เมื่อเห็นคุณหมอพยักหน้าหงิก ๆ ก็รีบถามไถ่ทันที

ความรู้สึกนั้นมันเป็นสิ่งที่ทำให้แข่งนอนไม่หลับอยู่หลายคืน เพราะยากที่จะ

ยอมรับได้ ช่วงโค้งสุดท้ายก่อนที่จะถึงปลายทางแบ่งเอาแต่คิดว่าอยากตั้งครรรภ์ อยากถูกอีกฝ่ายฉีดยัดน้ำเชื้อเข้าใส่โพรงเนื้อและด้านหลัง สะโพกทั้งร่อนหาทั้งแอนใส่อาหารรอให้เขาปล่อยเข้ามาเติมเต็ม วินาทีที่แท่งเนื้อนั้นถอนออกไปก่อน ในใจแบ่งทั้งเสียใจและเสียดาย

“คืออย่างงี้ นะครับคุณแบ่ง พีโรโมนของอัลฟาบางคนจะรุนแรงมาก โดยเฉพาะตอนมีเซ็กซ์กับคู่แห่งโชคชะตาของตัวเอง”

“แต่ผมไม่ใช่”

“อ่า ครับ” คุณหมอยิ้มแหย่เมื่อดูเหมือนจะพลาดไปพูดอะไรให้คนไข้รู้สึกไม่พอใจ รีบเอ่ยต่อทันที

“ถ้าเป็นคู่แห่งโชคชะตาก็อาจถูกพีโรโมนกระตุ้นจนสัญชาตญาณการสืบพันธุ์ครอบงำ ทำให้คิดอยากจะทำครรรภ์เพื่อมีสายเลือดของตัวเอง”

“...”

“แต่ถ้าไม่ใช่ก็อาจเกิดจากการที่พีโรโมนของทั้งอัลฟากับโอเมก้าเข้ากันได้ดีมาก และการมีเซ็กซ์เป็นไปด้วยความพึงพอใจจนสัญชาตญาณการสืบพันธุ์ครอบงำเหมือนกัน...”

ฟังมาถึงตรงนี้ แบ่งรู้สึกเกลียดคำว่าสัญชาตญาณเหลือเกิน

ภูเขาแห่งศักดิ์ศรีที่เคยทะนงตัวว่าตัวเองยืนอยู่ด้านบนสุดกลับพังครืนลงต่อหน้า
มันตลกร้ายมาก ๆ กับการที่เขาเอาแต่ก่นด่าสัญญาตัญญาของอัลฟามาตลอดทั้งชีวิต
แต่แล้วตัวเองกลับเป็นแบบนี้เสียเอง

ถ้าในตอนนั้นฉันไม่อยากปลดปล่อยเข้ามาจริง ๆ แล้วช่องทางของเขากลับ
เอาแต่ตูดกลืนอีกฝ่ายไว้อย่างตะกละตะกลามไม่ให้ถอนออกไป มันก็ไม่ต่างจากอัลฟา
ที่พยายามจะปลดปล่อยเข้าไปในตัวโอเมก้าทั้ง ๆ ที่อีกฝ่ายไม่ได้ยินยอมเลยสักนิด
ใช่แล้ว มันไม่ต่างกันเลย

“ส่วนเรื่องหน้าอกของคุณแป็งก็...”

โอเมก้าตัวน้อยราวกับหุบไปตั้งแต่ฟังประโยคก่อนหน้าจบ ได้ยินคร่าว ๆ
แค่เพียงว่าร่างกายแป็งตอบสนองต่อฟีโรโมนของอัลฟาและความคิดที่อยากจะ
ตั้งครรรค์จนหลังฮอร์โมนโอเมก้าออกมามากกว่าปกติ เรียกได้ว่าตอนนี้ร่างกายแป็ง
พร้อมต่อการสืบสายเลือดแล้ว

ใบหน้าสวยก้มต่ำมองดูหน้าอกของตัวเองที่นูนตันเสี้ออกมานิด ๆ ให้เห็น
คุณหมอบอกว่าหลังจากนี้หน้าอกของแป็งจะยังคงขยายขึ้นอีกจนกว่าจะถึงรอบฮีต
ครึ่งหน้า แต่จะไม่มีขนาดใหญ่ถึงขั้นโอเมก้าหญิงหรือโอเมก้าขณะตั้งครรรค์ เพียงแต่
ก็ควรใส่บราเอาไว้บ้างเพื่อรักษาทรงของทรวงอก คุณหมอยังเตือนอีกว่าให้สังเกต
พฤติกรรมของตัวเองด้วย เพราะปกติแล้วการรับฟีโรโมนของอัลฟาเข้ามามากแบบนี้
จะทำให้พฤติกรรมเปลี่ยนแปลงได้ด้วยเช่นกัน

สุดท้ายแป้งก็เดินออกมาจากห้องตรวจตัวเปล่า ไม่มียาที่ต้องกิน ไม่มีอะไรที่ต้องเข้ารับการรักษาเพิ่ม เพราะสุดท้ายการที่หน้าอกของแป้งขยายขึ้นมาก็เป็นเรื่องธรรมชาติเท่านั้น เพียงแต่ว่าน้อยคนที่จะเป็นแบบเขา

‘พีโรโมนของอัลฟาคนนั้นคงจะรุนแรงมากนะครับ’

หัวทุยสะบัดไปมาไล่คำพูดของคุณหมอให้พ้นไปจากหัว ตอนนี้เขาไม่อยากจะนึกถึงเด็กคนนั้นแม้แต่เสี้ยววินาที ที่ยอมแบกหน้าเข้าไปนั่งเล่าให้หมอฟังอยู่นานสองนาน ก็นับว่าเกินพอ

ตั้งแต่นั้นแป้งยังคงไม่ได้ออกไปไหน จนกระทั่งรู้สึกกลัวกับอาการของตัวเอง จึงยอมออกมาโรงพยาบาล เขายังคงหมกตัวอยู่ในห้องแม้ช่วงฮีตจะจบไปตั้งแต่คืนแรก ทั้งอับอายทั้งโกรธจนไม่อยากจะเจอหน้าชั้น แต่อีกส่วนหนึ่งคือแป้งรู้สึกชอบห้องของตัวเองขึ้นมาจนไม่เข้าใจตัวเองเช่นกัน รู้แค่ว่าอยากจะกกตัวอยู่ในนั้นทั้งวันไม่ทำอะไร

Sunflower : คุณแป้งอยู่ไหนเหรอครับ

เสียงแจ๊สเตือนข้อความเข้าจากไลน์ทำให้แป้งก้มลงไปดูหน้าจอ คิ้วเรียวขมวดมุ่นทันทีที่เห็นว่าข้อความที่อีกฝ่ายส่งมามันดูรูกล้ำเรื่องส่วนตัวของเขา แป้งไม่กดเข้าไปอ่านอย่างที่ห้ามาตลอดหนึ่งสัปดาห์ อารมณ์หงุดหงิดจนจากที่จะตรงกลับบ้าน

ก็เปลี่ยนแผนทันที ตอนนี้เขาก็แค่อยากไปที่ไหนสักที่ที่ไม่ใช่ที่บ้านของตัวเอง

ชั้นนอนไม่หลับ ดวงตาคมเบิกกว้างในความมืดจ้องมองเพดานห้องที่ว่างเปล่า ก่อนที่กายหนาจะพลิกตัวซ้ายทีขวาทีด้วยความกระสับกระส่าย สุดท้ายทั้งตัวก็ลุกขึ้นมา นั่งด้วยความหงุดหงิดในใจ

ตีหนึ่งแล้วแต่คุณแป้งยังไม่กลับ

ไม่รู้ว่าคุณเขาออกไปไหน ไปทำอะไร ไปตั้งแต่ตอนไหน และจะกลับมาเมื่อไหร่ รู้ดีว่านี่ไม่ใช่ฐานะการอะไรของตัวเองเลยสักนิด แต่ชั้นก็บังคับให้ตัวเองเลิกเป็นห่วง อีกฝ่ายไม่ได้ แม้จะรู้ดีว่ากำลังถูกคุณแป้งรำคาญอยู่ก็ตาม

“ไปไหนนะคุณแป้ง”

เจ้าหนุ่มพูดพิมพ์เหมือนคนเพ้ออยู่กับตัวเอง ในใจเอาแต่คิดไปหลาย ๆ ทาง หาถึงความเป็นไปได้ ไม่ใช่ว่าเขาไม่รู้ว่าไลฟ์สไตล์ของอีกฝ่ายเป็นอย่างไร คุณแป้งเป็นคนชอบเที่ยว แต่งตัวเก่ง เป็นคนเนื้อหอมที่คุณท่านมักจะหวงทุกครั้งที่มีใครสักคนมาจีบ

แต่คุณเขาก็ไม่ได้มีท่าทีเกรงกลัวแถมยังลั่นวาจาว่าชีวิตเป็นของตัวเอง จะทำตามที่ตัวเองอยากทำ และเพราะรู้แบบนี้เขาถึงพอจะเดาได้เหมือนกันว่าการที่คุณแบ่งยังไม่กลับบ้านในเวลานี้เจ้าตัวกำลังทำอะไรอยู่

เสียงเครื่องยนตร์รถขับเคลื่อนเข้ามาภายในตัวบ้านทำเอาชั้นหูผึ่ง รีบลุกขึ้นพรวดพราด เสียงมาจากทางบ้านใหญ่ คุณแบ่งน่าจะกลับมาแล้วแน่ ๆ ร่างสูงเคลื่อนตัวเองออกจากห้องขอเดินออกไปดูคนกลับดึกสักหน่อย อย่างน้อยก็จะได้สบายใจว่าคุณแบ่งกลับถึงบ้านโดยสวัสดิภาพแล้วจริง ๆ

ชั้นเดินออกมาพยายามปิดประตูบ้านเล็กเบา ๆ เพราะไม่อยากรบกวนคนอื่น ๆ อัลฟาหนุ่มรีบเดินเลาะสวนหลังบ้านออกมายื่นแอบดู แต่แล้วก็ต้องขมวดคิ้วเมื่อเห็นวารรถยนต์ที่ขับเข้ามานั้นไม่คุ้นตา ชั้นเดินเข้าไปใกล้อีกก็เห็นว่าเงาคนที่นั่งฝั่งคนขับผละตัวออกมาจากคนอีกคนที่กำลังนั่งอยู่ฝั่งข้างคนขับ หลังจากนั้นประตูรถจึงเปิดออก

ผู้ชายคนหนึ่งท่าทางดูดีเดินลงมาจากฝั่งคนขับ แล้วจึงเดินอ้อมกระโปรงรถไปเปิดประตูอีกฝั่งแล้วพยุงคนที่ชั้นกำลังเป็นห่วงออกมา ทันทันที่ได้เห็นร่างระหงในเสื้อผ้ารัดรูปท่าทางเมามายก็ทำเอาคนที่ตั้งใจจะเดินออกมาดูแบบเงียบ ๆ ในตอนแรกเดินพุ่งตรงไปหาคนสองคนอย่างไม่ทันได้ยับยั้งตัวเอง

“ส่งมาครับ”

ไม่พูดพร่ำทำเพลง อัลฟ่าหนุ่มเดินไปขวางหน้าคนที่กำลังพุงคุณแป้งไว้ แล้ว
จึงยื่นมือออกมาขอให้ส่งคนตัวเล็กมาทางตน แต่คนตรงหน้ากลับทำหน้าที่ตาเฉยเมย

“ใครวะ” พอร์ชถามกลับ ไม่ยอมส่งคนในอ้อมกอดให้ จู่ ๆ รอบข้างก็เริ่มมี
กลิ่นดินชื้นเข้ามาปกคลุม ทำเอาอัลฟ่าอีกคนเริ่มเข้าใจ

คนนี่สินะ

ชายหนุ่มเหยียดยิ้มขึ้นเมื่อรู้ต้นตอของกลิ่นดินชื้นที่ติดตามผิวเนื้อของแป้ง
สายตาคมมองสำรวจตั้งแต่บริเวณศีรษะไล่ลงไปช้า ๆ จนลงไปหยุดที่ปลายเท้า มอง
คางไว้ตรงนั้นแล้วยกยิ้มขึ้นอีกครั้ง ทำเอาชั้นที่ถูกมองแบบนั้นเริ่มมีอาการปะทุขึ้นมา

“ก็เอาไปสิ”

คนตรงหน้ายอมปล่อยให้ชั้นเข้าไปพุงคุณแป้งให้ห่างออกมาจากตัวแต่โดยดี
พอร์ชแค้นยิ้มขำ เมื่อเห็นว่าท่าทางของเด็กตรงหน้าดูท่าไม่กล้าจะแตะตัวแป้งสักเท่าไร
แต่ดันทำหน้าที่ตาซึ่งจริงจรรวกับหวังว่าเป็นของตัวเอง

“ฝากบอกแป้งด้วยล่ะว่าอย่าลืมมาเอารถที่คอนโดฯ ของฉัน”

ชั้นจ้องตาเขม็งเมื่อชายตรงหน้าเน้นคำว่า ‘คอนโดฯ’ เหลือเกินในความรู้สึก

ราวกับจะบอกว่าสถานที่นั้นเกิดอะไรขึ้น และแน่นอนว่าฉันเข้าใจว่าอีกฝ่ายกำลังจะสื่ออะไร มือหนาถึงได้เผลอกำแน่วลงบนข้อมือของคุณแป้บให้คุณเขาได้ร้องไห้ออกมาทั้ง ๆ ที่ดูไม่ได้สติ ฉันตกใจรีบปล่อยมือตัวเองออกทันที

“เฮ้ ๆ เบา ๆ หน่อยสิ” พอร์ชทำท่าทางเป็นห่วงแป้บเสียเต็มประดา

“พอดีวันนี้หนักมือไปหน่อย แป้บเขาคงซำนะ”

พูดจบเท่านั้นคือเข้มกัยกขึ้นหนึ่งข้างด้วยท่าที่ยียวน ก่อนจะโบกมือแล้วเดินไปขึ้นรถตัวเอง ฉันได้ยินเสียงหัวเราะสะใจดังลอดออกมา จากนั้นรถคันทรูจิงขับออกไปจากตัวบ้าน ปล่อยให้อัฟฟาหนุ่มยืนค้ำนั่งอยู่ตรงนั้น

ดวงตาคมหลุมมองคนที่เอียงซ้ายที่ขวาอย่างร่อแร่หวิดจะล้มลงไป เขาไม่กล้าแม้แต่จะดึงร่างเล็ก ๆ ให้เข้ามาอยู่ในอ้อมกอด ทำได้เพียงแค่จับประคองไว้เท่านั้น กลิ่นดอกไม้หอมจากตัวคุณแป้บลอยมาแตะได้จุมูกราวกับย้วยวนให้สุดดม แต่กลิ่นชิตรัสที่แผ่มาทำให้ใบหน้าคมเบือนหนีแล้วถอนหายใจหนัก ๆ

“ขึ้นห้องนะคร้บคุณแป้บ”

ตอนที่ 4

ไถโทษ

“อ้อ”

แขนเรียวยกขึ้นบิดชี้เกียดพลิกตัวไปซ้ายที่ขวาที่ ส่งเสียงจิ้งจกในลำคอ พยายามบังคับตัวเองให้เปิดเปลือกตาขึ้นมาสู่แสงของเช้าวันศุกร์

เปลือกตาสีมุกค่อย ๆ เปิดขึ้นก่อนจะกะพริบถี่ ๆ เพื่อปรับโฟกัสและปรับให้ ดวงตาสามารถสู้แสงได้ เมื่อปรับสายตาได้ดีแล้วแบ้งก็ได้แต่นอนมองเพดานอย่าง เอื่อยเฉื่อย คิดทบทวนเรื่องของเมื่อคืนว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง ก่อนจะหันมาสังเกตตัวเองดู

บ้าเอี้ย ปล่อยให้หลับไปทั้งชุดนี้เนี่ยนะ

แบ้งนึกโกรธเคือง เมื่อก้มลงมองเห็นเสื้อยืดสีขาวยาวและกางเกงหนังแก้ว รัดรูปยังอยู่ครบบนตัว ยังดีที่อย่างน้อยอีกฝ่ายก็ถอดรองเท้าออกให้ ท่าทางพอร์ชจะ ยังคงหงุดหงิดกับเหตุการณ์เมื่อคืนไม่หาย ถึงได้ปล่อยเขาทิ้งไว้ให้นอนด้วยความอึดอัด ขนาดนี้

มือเรียวสวดยกขึ้นขยี้ผมตัวเอง ริมฝีปากยกพริ้วขึ้นระบายลมออกมาด้วยความหงุดหงิด เมื่อวานแบ้งแวะไปหาเพื่อนคนนั้นคนนี้ จนจากแค่ว่าหาที่ไปเพื่อ

แก้เซ็งก็กลายเป็นการตระเวนไปทั่ว สุดท้ายก็ไปจบอยู่ที่คอนโดฯ ของพอร์ชเหมือน
อย่างทุกทีที่ต้องการปลดปล่อยอารมณ์ แน่ใจว่าทุกอย่างยังคงเป็นไปตามเงื่อนไขเดิม
แป้งไม่ให้อีกฝ่ายสอดใส่เข้ามา อนุญาตให้อีกฝ่ายใช้แค่นี้วและลื่นแลกกับการที่แป้ง
ใช้ปากให้คินด้วยเช่นกัน ทุกอย่างมันคงจะเป็นอย่างนั้นเหมือนทุกที ถ้าไม่คิดว่าแป้ง
เพิ่มเงื่อนไขเข้าไปอีกข้อ

‘อย่าจับหน้าอก’

‘ฮะ อะไรของเธอวะแป้ง’

‘บอกว่าอย่าจับก็อย่าจับสิ อย่าถามมากได้ไหม’

ฟินสวยกัตรีมฝีปากกลางของตัวเองแผ่วเบา แป้งไม่แน่ใจว่าเมื่อคินตัวเองเป็นอะไร
แต่ระหว่างที่เริ่มเล้าโลมกัน แป้งแค่รู้สึกว่าจะไม่ยอมให้พอร์ชเอามือมาจับหน้าอก
จึงบอกไปตรง ๆ แต่ท่าทีของอีกฝ่ายดูจะไม่พอใจและหัวเสียไปไม่น้อย

ส่วนหนึ่งแป้งก็แค่รู้สึกอายที่จะบอกอีกฝ่ายเรื่องร่างกายที่เปลี่ยนไป แต่
อีกส่วนหนึ่งแป้งก็แค่... ไม่รู้สิ แค่รู้สึกว่าจะไม่ยอมให้ใครมาจับ ทั้ง ๆ ที่แต่เดิมแล้ว
ส่วนนั้นคือส่วนที่แป้งชอบที่จะถูกสัมผัสมากที่สุด สุดท้ายเซ็กซ์เมื่อคินก็ล้มไม่เป็นท่า
เพราะต่างฝ่ายต่างหงุดหงิด และแป้งก็ระบายความหงุดหงิดนั้นด้วยการหยิบเกล้า
ในตู้เย็นมาชดเอา ๆ จนหลับไป

“เฮ้อ”

ร่างเล็กลุกขึ้นจากเตียงแล้วเดินตรงไปยังหน้าต่างของห้อง ก่อนจะค่อย ๆ
ง้มม่านดูเหมือนที่ทำมาตลอดสัปดาห์ ดวงตากลมสอดสายมองไปทั่วเมื่อไม่เห็นคนที่
มักจะมาดักกรอตอนเข้าก่อนไปมหาวิทยาลัย

คงยอมแพ้แล้วละมัง

แป้งยิ้มเยาะ มันง่ายซะทีไหนกับการมายืนรอเขาเข้าเย็นเป็นชั่วโมงตลอด
หนึ่งสัปดาห์ เขาคิดว่าเดี๋ยวนั้นคงกลัวเขาจะไปบอกพ่อแล้วตัวเองจะไม่มีที่ซุกหัวนอน
ละมัง ถึงได้ร้อนรนอยากจะคุยกับเขาขนาดนั้น การไม่ยอมให้อีกฝ่ายเห็นหน้าและ
เห็นว่าเจ้าตัวกระวนกระวายแค่ไหนก็ถือเป็นเรื่องสนุกของแป้งเหมือนกัน

ริมฝีปากบางเหยียดยิ้มขึ้นติดกับนัยน์ตาที่ว่างเปล่า แป้งเดินลงสั้นเท้า
กลับมา นั่งยังเตียงนอน แล้วยกผ้าห่มขึ้นมาซบหน้าลงไปสุด ‘กลืน’ ที่ตัวเองติดอยู่
ในช่วงนี้ ก่อนจะหงุดหงิดมากขึ้นกว่าเดิมเมื่อพบว่ากลืนนั้นจางลงไปมาก ทั้ง ๆ ที่
อุตุส่าห์ห้ามไม่ให้แม่บ้านเอามันไปซักแล้วแท้ ๆ

แป้งลุกขึ้นเดินออกจากเตียงอีกครั้งแล้วตรงไปยังหน้าต่างกระจก มือเรียวยับ
ชายเสื้อของตัวเองเล็กขึ้นให้พ้นอกเพื่อสำรวจดู วันนี้หน้าอกของแป้งดูไม่ได้ขยายขึ้น
มากนัก แต่ก็พอจะรู้สึกได้ว่ามันใหญ่ขึ้นนิด ๆ ท่าทางจะต้องออกไปซื้อเสื้อชั้นใน
สำหรับโอเมก้ามาใส่เหมือนที่คุณหมอแนะนำ

ร่างเล็กชะงักไป เมื่อนึกขึ้นได้ว่าเมื่อคืนไม่ได้ขับรถตัวเองกลับมาเพราะเมามากพอสมควร เขาคงต้องนั่งแท็กซี่ไปที่คอนโดฯ ของพอร์ชเพื่อไปเอารถก่อน แป้งเดินไปหยิบโทรศัพท์มือถือที่ตกอยู่ข้าง ๆ เติงขึ้นมาเปิดเข้าไลน์เพื่อจะส่งข้อความไปบอกเจ้าของคอนโดฯ ว่าจะแวะเข้าไปเอารถ

Sunflower : คุณแป้งอย่าลืมไปเอารถนะครับ

คือเรียวยมวดย่นเมื่อเห็นข้อความที่เพิ่งถูกส่งมาหนึ่งชั่วโมงก่อนหน้า คราวนี้แป้งรีบกดเข้าไปอ่านแชตทันทีที่ทั้งที่ปกติแทบไม่เคยสนใจ ไม่รู้ทำไมในใจเริ่มรู้สึกร้อนรนขึ้นมา

Ariapang : ??

แป้งส่งกลับไปแค่นั้นโดยไม่จำเป็นต้องพิมพ์ถามให้มากความ ชนก็น่าจะรู้ว่าเขากำลังต้องการคำตอบของเรื่องอะไร รออยู่ไม่ถึงนาทีก็มีข้อความตอบกลับมา

Sunflower : พอดีผมได้คุยกับคนที่มาส่งคุณแป้งนิดหน่อยนะครับ เขาฝากผมบอกคุณแป้ง

แป้งคิดว่าวันนี้ต้องเป็นวันแย่ ๆ ของตัวเองแน่นอน เขารู้สึกหงุดหงิดเพิ่มมากขึ้น จากคำบอกกล่าวของเด็กนั้น ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าทำไมชนถึงได้รู้เรื่องรถของเขาและเป็นฝ่ายส่งข้อความมาย้ำเตือน พอร์ชกำลังทำตัวแบบเดิมเหมือนที่เคยทำก่อนที่แป้งจะไป

เรียนต่อที่เมืองนอก ท่าทางเหมือนหวังของและคอยกันท่าคนอื่นให้ออกจากเขายังคงเหมือนเดิม ต่อให้พูดอีกทีที่อีกฝ่ายก็ยังคงตีมันทำแบบนี้เรื่อยๆไป

Ariapang : นุ่นเพื่อนฉัน

นุ่นโป่งที่กดส่งข้อความชะงักเมื่อรู้ว่าตัวเองตอบอะไรกลับไป แป้งอ่านวนอยู่ตรงช่องแชตที่ตัวเองเพิ่งส่งไปก่อนที่จจะรู้ว่ามันไม่ได้เกี่ยวกันเลยสักนิด เขาไม่มีความจำเป็นจะต้องไปบอกชั้นเรื่องของพอร์ช นุ่นเรียวกดค้ำที่ข้อความเตรียมจะกดยกเลิกการส่ง แต่อีกฝ่ายกลับไวเหลือเกิน ข้อความถูกขึ้นว่าอ่านเสียแล้ว

Sunflower : ขอโทษครับ

Sunflower : เพื่อนของคุณแป้งฝากบอกมานะครับ

แป้งอึ้งไปกับข้อความที่ชั้นตอบกลับมา นุ่นเด็กนั้นเข้าใจไปว่าเขาโกรธที่เจ้าตัวเรียกพอร์ชว่า ‘คนที่มาส่ง’ งั้นเหออ หรือยังไงกัน นุ่นเรียวกที่เตรียมพร้อมจะพิมพ์แก้ตัวที่ผลอมือลั่นไปก่อนหน้านี้ถึงกับไปต่อไม่ถูก แต่ในระหว่างที่แป้งกำลังคิดอยู่ว่าจะตอบอีกฝ่ายกลับไปว่าอะไรดี กล่องแชตจากฝั่งของชั้นก็เต็งขึ้นมาอีกครั้ง

Sunflower : คุณแป้งครับ ผมขอคุยด้วยได้ไหมครับ

Sunflower : นะครับ

ให้ตายสิ

แบ่งกลอกตามองบนให้กับความหงุดหงิดเรื่องที่สามของวัน ความคิดที่ว่าอีกฝ่ายจะยอมแพ้ไปแล้วถูกปิดทิ้งไป ที่สำคัญดูเหมือนจะใจกล้ามากขึ้นถึงขนาดส่งข้อความเหมือนกำลังขอร้องเชิงอวดอ้อนมาให้เขา

คนตัวเล็กนั่งลงตรงปลายเตียง ยกขาเรียวขึ้นไขว่ห้างแล้วลองคิดดูถึงสิ่งที่จะพอเป็นไปได้ในการคุยกับชั้นครั้งนี้ ที่ผ่านมาเขาหลีกเลี่ยงการพบเจอกับอีกฝ่ายเพราะอับอายกับการกระทำของตัวเอง แต่พอได้คุยกับคุณหมอก็รู้สึกว่ามันเป็นเรื่องธรรมดาที่ร่างกายจะแสดงออกไปแบบนั้นในตอนที่ยุติธรรมกำลังครอบงำ เพราะฉะนั้นแล้วการเผชิญหน้ากับชั้นในตอนนี้อะไรก็ไม่ใช่เรื่องที่เขาต้องอาย

แบ่งยิ้มเยาะเมื่อคิดอะไรดี ๆ ได้ เขาเก็บเงียบเรื่องที่ตนมีความสัมพันธ์กับชั้นในคืนนั้นไว้ไม่บอกใคร ไม่บอกแม้กระทั่งคุณพ่อทั้ง ๆ ที่รู้ว่าสามารถทำให้ชั้นออกไปจากบ้านหลังนี้ได้ง่าย ๆ เพียงแค่เอ่ยปากออกไป แต่ตอนนี้เขาคิดออกแล้วว่า จะทำอย่างไรให้ชั้นออกจากบ้านหลังนี้ไปโดยไม่ต้องให้ใครรู้เรื่องคืนนั้น

Ariapang : เอาสี

แบ่งก็อยากรู้เหมือนกันว่าเด็กนั้นจะทำยังไง

ร่างระหงเดินลงจากบันไดกลางบ้าน เพื่อไปยังสวนที่อยู่ข้างหลังบานประตู ใต้บันได มันเป็นสถานที่ที่ที่แบ่งไม่เคยคิดจะเดินเข้าไปเหยียบเลย ตั้งแต่ได้รับรู้ การกระทำที่น่ารังเกียจของคนสองคนที่เกิดขึ้นบริเวณนี้ แต่ครั้งนี้เขากลับจงใจนัดชวน ให้ไปคุยกันตรงนั้น

แบ่งเปิดประตูเข้าไปแล้วปิดลง มองดูร่างสูงใหญ่ตามฉบับอัลฟาที่นั่งอยู่บนม้านั่งไม่รับรู้การมาถึงของเขา ใบหน้าคมหันมองตรงนั้นตรงนี้เหมือนกับกำลังชื่นชมความสวยงามของธรรมชาติที่ถูกนำมาจัดแต่งเอาไว้ตรงนี้ ดวงตากลมโต จ้องมองภาพนั้นนิ่ง ๆ จนเกิดเป็นภาพซ้อนทับประสบการณ์ที่ตัวเองเคยได้เห็น ภาพ พ่อของเขากับแม่ของชั้นที่พลอดรักจูบกันอย่างดุเดือดอยู่ตรงม้านั่งตัวนั้น...

“ชอบมากเลยหรือไง สวนสกปรก ๆ นี้นะ”

“คุณแบ่ง...”

ใบหน้าคมเงยหน้าขึ้นตามเสียงของคนที่ตัวเองรอที่จะได้คุยมาตลอดสัปดาห์ ก่อนจะครางเรียกชื่อแม่ัวเบาด้วยความรู้สึกที่ท่วมท้น เจ้าหนู่มลุกขึ้นยืนมองย้งร่างสวยตรงหน้าก่อนจะเปลอสำรวจมองอย่างเสียมารยาทด้วยสายตาที่หึ่งเป็นหว่ง และโหยหา ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าเมื่อกี้คุณแบ่งถามคำถามใส่กัน

เด็กหนุ่มหันหน้าซ้ายทีขวาทีมองไปรอบ ๆ บริเวณ ‘สวนสกปรก ๆ’ ตามที่ คุณแบ่งว่า ต้นไม้ต้นใหญ่ร่มรื่น ดอกไม้ผลิบานล่อแสงสวยงาม ไม่มีตรงไหนที่เข้ากับ

คำว่าสกปรกของคุณแป้งเลยสักนิด

“ตรงนี้นั่งเล่นแล้วสบายใจดีนะครับ ผมชอบ” ชันตอบกลับพลางลอบมอง
เจ้าของคำถามด้วยท่าที่ไม่เข้าใจ พอได้รับคำตอบแบบนั้นแป้งก็แค้นยิ้มขำออกมานิด ๆ
แต่เป็นรอยยิ้มที่ชันสามารถบอกได้เลยว่าไม่น่าจะใช้สิ่งที่ต๊นัก

“จ๊นเหรออ”

โอเมก้าคนสวยสบดวงตาคมไม่ไหวหวั่นพลางค่อย ๆ เดินเข้าไปหาด้วยท่าที่
เชื่องช้าราวกับยั่วเย้าให้คนจ้องมองเสียความมั่นใจในคำตอบของตัวเอง

“แม่นายก็ชอบตรงนี้มากเลยนี่นา ถ้านายจะชอบด้วยก็ไม่น่าแปลกละนะ”

แป้งพูดเหมือนพึมพำกับตัวเอง แต่ก็ตั้งใจใช้ระดับเสียงที่มั่นใจว่าชันสามารถ
ได้ยินชัดเจน อัลฟาหนุ่มขมวดคิ้วไม่เข้าใจสิ่งที่คุณแป้งต้องการจะสื่อ มันคงจะดูเป็น
ประโยชน์ธรรมดา แต่เพราะการพูดถึงแม่ของเขาที่ออกมาจากปากคุณแป้งก็ทำให้รู้ได้เลย
ว่าไม่ใช่เรื่องต๊นัก เพราะที่ผ่านมากุณแป้งมักจะพูดถึงแม่ของเขาในแง่ลบเสมอ

“ทำไมทำหน้าที่อย่างนั้นล่ะ”

เสียงหวานเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเหมือนแสดงความเป็นห่วง แต่แววตา
กลับเต็มไปด้วยความขบขัน คุณแป้งกำลังตั้งใจปั้นหัวเขาเหมือนเมื่อก่อนไม่มีผิด
ชันเบือนหน้าหนีสุดลมหายใจซ่า ๆ บอกตัวเองว่าเขาตั้งใจมาคุยเรื่องสำคัญเท่านั้น

“นั่งก่อนไหมครับ”

อัลฟาหนุ่มเอ่ยถามพร้อมกับผายมือไปที่ม้านั่งที่ตัวเองเพิ่งลุกขึ้นมาเมื่อครู่
แป้งมองตามมือหนานั้น ทำท่าทางไม่พอใจเล็กน้อยเมื่อเห็นว่าเด็กตัวโตไม่สนใจ
จะตอบคำถามของเขา

“จะนั่งก็นั่งไปคนเดียวเถอะ มีอะไรก็พูดมา” แป้งเอ่ยด้วยน้ำเสียงค่อนข้างอด
และเบือนหน้าหนีราวกับว่าพร้อมจะปิดตงทุกสิ่งที่กำลังจะได้ยิน ชันมองคนตัวเล็ก
ตรงหน้าหนึ่ง ๆ ก่อนจะรวบรวมคำพูดเพื่อถ่ายทอดออกมาให้คุณแป้งได้ฟัง

“คือเรื่องคีนั่น...”

“นี่”

ยังไม่ทันจะได้พูดให้เป็นประโยคเสียงหวานก็เอ่ยขึ้นขัดบทสนทนา เจ้าหนุ่ม
ชะงักไปมองคนตรงหน้าที่ยังคงไม่หันมามองหน้ากันแม้เขาจะเป็นคู่สนทนาของอีกฝ่าย

“ฉันจะเตือนไว้ก่อนนะ อะไรที่ไม่จำเป็นก็ไม่ต้องพูดมันออกมา”

แป้งเอ่ยเตือนเอาไว้ แสร้งทำท่าทีให้ดูน่าเกรงขามเพื่อกลบเกลื่อนความรู้สึก
ประหม่าของตัวเองตอนนี้ เขาคิดว่าตนเองพร้อมจะเผชิญหน้าอีกฝ่ายแล้ว แต่เมื่อเห็น
สายตาที่มองมาและคำเกริ่นเข้าเรื่องของชันแล้วกลับรู้สึกร้อนที่แกำด้วยความอับอาย
อีกครั้ง

“ครับ” เสียงทุ้มเอ่ยรับก่อนจะเงยไปอืดใจหนึ่งแล้วจึงเอ่ยขึ้นมาใหม่

“ผมอยากขอโทษที่เข้าไปในบ้านวันนั้นครับ”

เด็กหนุ่มเอ่ยด้วยท่าที่รู้สึกผิด เขาไม่มีข้อแก้ตัวใด ๆ จะไม่โทษอะไรต่าง ๆ ที่ทำให้เขาควบคุมตัวเองไม่ได้ เพราะสุดท้ายแล้วหากเขาไม่เข้าไปในบ้านใหญ่ตั้งแต่ที่แรก เรื่องแบบนี้จะไม่มีทางเกิดขึ้น

เมื่อชันเอ่ยจบ บรรยากาศระหว่างคนสองคนก็เงียบลงจนได้ยินเสียงใบไม้กระทบกันแผ่วเบา ชันแทบกลั้นหายใจในตอนที่มีมองดูท่าทีนิ่ง ๆ ของคุณแป้ง เมื่อเห็นคนตัวเล็กไม่หือไม่อือใด ๆ ก็รู้สึกกังวลมากขึ้นกว่าเดิม จึงเอ่ยปากบอกเหตุผลที่ตัวเองขึ้นไปถึงบนห้องของอีกฝ่าย

“คือมันอาจจะดูเหมือนข้อแก้ตัว แต่ผมขึ้นไปเพราะเป็นห่วงคุณแป้ง”

“พอเถอะ”

คราวนี้แป้งหันหน้ากลับมาองด้วยสีหน้าท่าทางที่ดูไม่สบายอารมณ์อย่างที่ชันกังวลใจ เสียงหวานนั้นเชือดเฉือนด้วยการเอ่ยตัดบทสนทนา ไม่ใส่ใจกับคำขอโทษที่ชันใช้ความพยายามอย่างมากกว่าจะได้มายืนพูดต่อหน้าอีกฝ่าย

“ต้องการอะไรก็ว่ามา”

“ครับ?”

แป้งไม่ปล่อยให้มามีช่องว่างในการสนทนาได้นานไปมากกว่านี้ ร่างบางเดินไป
ทิ้งตัวลงที่ม้านั่งก่อนจะยกเรียวขาขึ้นมา นั่งไขว่ห้าง มองดูเด็กหนุ่มที่ทำท่าทางเหมือน
ไปไม่ถูก มองดูแล้วแป้งก็ได้แต่ยิ้มเยาะในใจ ทำท่าทางเหมือนเด็กไร้เดียงสาแต่จากที่
บุกขึ้นมาบนห้องของแป้งในวันนั้นมันห่างไกลจากคำ ๆ นั้นเยอะ

“ตามตื้อขนาดนี้ อยากรู้ได้อะไรล่ะ?”

อัลฟ่าหนุ่มนิ่งอึ้งไปกับคำพูดของคนอายุมากกว่า คิ้วเข้มขมวดมุ่นมองหน้า
คุณแป้งที่จืดจางมาทางเขาด้วยสายตาที่เหมือนกำลังมองคนที่อยู่ต่ำกว่า ชันไม่คิดว่า
คุณแป้งจะคิดแบบนี้ ถึงแม้จะรู้อยู่แล้วว่าอีกฝ่ายเกลียดเขา แต่ทุก ๆ ครั้งที่โดน
สายตานั้นมองมามันเหมือนกับว่าเขากำลังถูกอีกฝ่ายเหยียบให้จมลงไปมากขึ้นเรื่อย ๆ

“ผมแค่อยากขอโทษ...”

ชันพูดด้วยน้ำเสียงที่เบาลง สายตามุ่งมั่นที่จะมาขอโทษคุณแป้งต่อหน้าให้ได้
แปรเปลี่ยนเป็นสายตาของคนที่ผิดหวังกับสถานการณ์ตรงหน้า

“จ้ะ เหรอ?”

“...”

“นี่กว่ากลัวฉันจะไปบอกคุณพ่อซะอีก”

แป้งเหลือบตามองเด็กหนุ่มที่ยังคงยืนอยู่ ก่อนจะหันมาขำคิกคักกับตัวเอง เมื่อเห็นว่าชั้นทำหน้าตาเหมือนตกใจกับสิ่งที่เขาพูด อย่างน้อยการยอมออกมาคุยกับเด็กนี้ก็ทำให้เขาอารมณ์ดีขึ้นมาหน่อยละนะ

เขาชอบที่ได้เห็นเด็กคนนี้ทำหน้าซีดเผือด มันทำให้นึกถึงตอนได้เรียกอีกฝ่ายว่าลูกเมียบ่อยเป็นครั้งแรก แม่ลูกคู่นี้ไม่เคยสำนึกเลยว่กำลังใช้ชีวิตอยู่ในบ้านของใคร แม้แต่ในตอนที่ถูกหญิงคนนั้นจากไปก็ยังคงทิ้งสมบัติของตัวเองอย่างลูกชายเอาไว้เพื่อปกปิดพ่อของเขา

คนตัวเล็กทำท่าทางยี้ดตัวเล็กน้อยก่อนจะสูดอากาศเข้าเต็มปอด กลืนดินขึ้นที่ลอยมาแตะจมูกทำเอาจมูกเริ่มสุดหายใจเข้าอีกครั้งเพื่อรับกลิ่นนั้นเข้าไปอีก

“คุณแป้งครับ ผมแค่รู้สึกผิดและอยากจะขอโทษ ไม่ได้นึกถึงเรื่องนั้นเลย”

ชั้นพูดด้วยเสียงนิ่ง ๆ ด้วยท่าทางที่จริงจังมากขึ้น ดวงตาคมจ้องมองคนที่ยังทำท่าทางเหมือนกำลังคุยเรื่องสนุก ไม่ยี่หระต่อคำขอโทษของเขา ทำเหมือนกับว่ามันเป็นอะไรสักอย่างที่ลอยผ่านไป

“ถ้ารู้สึกผิดนักก็ไถ่โทษซะสิ จะไปยากอะไร” เสียงหวานเอ๋อแบบนิ่ม ๆ เอาข้อศอกขึ้นมาเท้าไว้บนหน้าตักตัวเองแล้วใช้ฝ่ามือรองใบหน้าเอาไว้ ก่อนจะเอ๋อต่

“ฉันไม่รู้สักอะไรกับคำขอโทษของนายหรอคะ”

ดวงตาคมหลุบต่ำคิดตามคำพูดของคนอายุมากกว่า แป้งแค่นยิ้ม นิ่งนิ่ง ๆ รอดูว่าชั้นจะทำอะไรต่อจากนี้ แต่จนแล้วจนเล่าอัลฟาตรงหน้าก็ไม่เอ่ยอะไรออกมาสักที จนแป้งชักจะหงุดหงิดขึ้นมาอีกรอบ

“นี่ จะยืนป้ออีกนานไหม เสียเวลาฉันนะ”

“คุณแป้งอยากให้ผมไถ่โทษยังไงครับ”

ชั้นเอ่ยถามตรง ๆ เพราะจนแล้วจนรอดเขากลับคิดไม่ได้ว่าตัวเขาในตอนนี้จะสามารถไถ่โทษอะไรให้คุณแป้งได้ ถ้าจะบอกว่าเขาจะกักบริเวณตัวเองนั้นคงเล็กน้อยเกินไปกับสิ่งที่เกิดขึ้น เพราะการกักบริเวณของอัลฟาก็ถือเป็นกฎของบ้านหลังนี้อยู่แล้ว หรือถ้าจะให้ทำอย่างอื่นตัวเขาก็ยังนึกไม่ออกในตอนนี ในเมื่อความเป็นชั้นไม่เคยมีอะไรที่จะทำให้คุณแป้งพึงพอใจได้ ยิ่งทำมากเท่าไรให้คุณแป้งก็ดูจะยิ่งรำคาญ

“คิดไม่ออกเหรออ ฉันคิดให้ไหมล่ะ”

“...” ถึงตรงนี้ชั้นกลับคิดได้แล้วว่าคุณแป้งไม่ได้มาเพื่อให้เขาขอโทษตั้งแต่ที่แรก

“อืม การไถ่โทษที่น่าจะเหมาะกับนายก็คงเป็น...”

“...”

“ออกไปจากบ้านหลังนี้ น่าจะดีที่สุดนะ”

อัลฟาหนุ่มเงยหน้ามองอีกฝ่ายทันทีด้วยท่าที่ตกใจ ในขณะที่แป้งยังคงขำคิกคัก คิ้วเข้มขมวดมุ่น จดจ้องไปที่ดวงตากลมโตเพื่อมองว่าคำพูดที่ออกมาจากปากคุณแป้งนั้น เป็นเรื่องจริงจังหรือไม่ เมื่อลองสบสายตานั้นดูก็รู้ได้ทันทีว่าคนตรงหน้าต้องการ อย่างนั้นจริง ๆ ชันวีหน้าเพราะรู้สึกเจ็บปวดไปทั้งใจ และเขารู้ดีว่ามันเป็นแบบนี้ เพราะอะไร

สิ่งที่ภาวนามาทั้งชีวิต ต่อให้ผ่านไปอีกกี่ปีก็คงไม่ช่วยอะไร แม้คุณแป้งจะไม่ชอบกันเขาก็ขอให้ไม่ถึงกับเกลียด หรือต่อให้เกลียดกันแล้วก็ยังคงภาวนาว่า เมื่อเวลาผ่านไป เมื่อคุณแป้งเรียนจบและกลับมาที่บ้านหลังนี้อีกครั้งความเกลียดเหล่านั้น จะลดลงบ้าง แต่ดูเหมือนกับว่ายิ่งนานวันเข้าความเกลียดของคุณแป้งที่มีต่อเขาจะยิ่งเพิ่มมากขึ้น เขาคิดว่าตัวเองคงจะไม่มีโอกาสได้รับรอยยิ้มแสนน่ารักนั้นอีกแล้ว

“ว่าไง ซ็อกไปเลยเธอ” แป้งถามย้ำให้คนที่เงยไปพูดอะไรกับตนเองสักอย่าง จนกระทั่งอีกฝ่ายยอมเงยหน้าขึ้นมามองกันอีกรอบ สายตาที่มองมานั้นทำให้ใจของ โอเมก้าวูบโหวงไปเสียวินาที ก่อนจะกระแอมไอไล่ความรู้สึกพวกนั้นออกไป

“ครับ” คำตอบรับนั้นแป้งรู้ว่าอีกฝ่ายหมายถึงอะไร เจ้าตัวไม่ได้ตอบคำถามที่ว่าซ็อกไปหรือไม่ แต่เป็นการตอบรับสิ่งที่แป้งเอ่ยเสนอไปก่อนหน้านี้ต่างหาก

ดวงตากลมเบือนหนีใบหน้าเด็กตรงหน้า จู่ ๆ กลับรู้สึกไม่อยากจะมองอีกฝ่าย
ขึ้นมาชะง่อนนั้น ทั้ง ๆ ที่สีหน้าแบบนี้คือสีหน้าที่แป้งรอคอยจะได้เห็นมาตลอด

“ก็ดี จะออกไปวันไหนก็บอกนะ ฉันจะยอมจัดงานเลี้ยงให้เลย”

เสียงหวานว่าแค่นั้นก็ลุกขึ้นหุนหันเดินออกจากสวนแห่งนี้ทันที โดยยังคง
ทิ้งคำพูดสุดท้ายให้คนฟังรู้สึกผิดยิ่งกว่าเดิม แม้เจ้าของคำพูดจะหายออกไปจาก
สายตาแล้ว แต่ถึงแม้อย่างนั้นฉันก็ไม่นึกโกรธ เพราะรู้ว่าตลอดเวลาที่ผ่านมา
คุณแป้งต้องทรมาณแค่นั้นที่ต้องคอยมองเห็นเขาอยู่ในบ้าน

ฉันเดินด้วยท่าที่เชื่องช้าไปนั่งบนม้านั่งที่อีกฝ่ายเพิ่งลุกออกไป กลืนดอกไม้
นานาชนิดที่คุณแป้งทิ้งไว้ยังคงหลงเหลือเอาไว้และฉันไม่กล้าแม้แต่จะสูดดม ร่างสูง
ลุกขึ้นยืนอีกครั้งทั้ง ๆ ที่เพิ่งนั่งลงไปได้ไม่นาน บอกตัวเองว่าไม่ใช่เวลาที่จะมานั่ง
เอื้อระเหยอยู่ที่นี้ เขายังคงมีอะไรที่ต้องจัดการมากมาย สุดท้ายเจ้าของร่างสูงก็เดิน
ออกไปจากบริเวณสวนหลังบ้าน ทิ้งไว้เพียงแค่กลืนดอกไม้และดินชื้นที่ผสมกันอย่าง
ลงตัว

